

ISSN 1468-7801

The Magazine of Kerala Arts and Literary Association (UK)

Volume 7 • Issue 15 • October 2003

Editor

Geetha Menon

Associate Editors Shantha Krishnamoorthy
Lekshmi Krishnan**Page Design and Layout**

Geetha Menon

IllustrationsDr Hema Nair
Dr Sethumadhavan
Dr M.K. Ramachandran
Geetha Menon**Publisher**Kerala Arts and Literary Association
"Linden Lea"
Camberley, Surrey
England, GU15 1EA
Telephone: 01276 683480**Editorial Office**124, Rutten Lane
Yarnton, Kidlington
Oxon OX5 1LS
Telephone: 01865 374431
Email: geetha_m@hotmail.com© The Palm Leaf 2003
ISSN 1468-7801**President**

Dr P.K.S. Nair

Secretary

Mr Murali Nair

Treasurer

Mr MohanKumar

Convener

Mr JaiPrasad Krishnan

Webmaster

Dr Ravi Sekhar

KALA News

Dr Pat Nair

Youth Forum Co-ordinators Mr Prashanth Nair
Miss Sangeetha Venugopal

Contents

കവിത

ഒരു ജനതയുടെ ഇതിഹാസം	- ഡോ. പി. എം. അലി.	35
ഓണം	- ഉള്ളൂർ എം. പരമേശ്വരൻ	38
കാലം പോയ പോക്ക്	- കെ. നടരാജൻ	44

ഫീച്ചർ

കേരളത്തിനുമുമ്പെടുത്തപ്പെട്ട മുഖമുദ്രയുമായി		
ശ്രീ കാവലം നാരായണപ്പണിക്കർ- ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി		4

കഥ

മൈത്രം	- ഡോ. എം. കെ. രാമചന്ദ്രൻ	9
--------	--------------------------	---

ചർച്ച

സ്ത്രീകളുടെ ഉന്നമനം സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിലൂടെ		15
--	--	----

KALA

Review of the Year	- Murali Nair	39
News and Views	- Venugopal Prabhakaran	34

Short Story

The Loved... and ... The Lost	- Govindan Unni	32
Sculptures in the Sand	- Dr Pat Nair	13
The Vital Spark	- Meera Raghavan	29

Features

Physics and its place in the world	- Sangeetha Venugopal	11
Womanhood in Ancient India	- Gauri Menon	41

History column

A history of Mongols	- Dr Nanu-Kandiyil	30
----------------------	--------------------	----

Poetry

This is not my India....	- Usha Kishore	43
--------------------------	----------------	----

Discussion

Views from our youth		
English Literature: The English Perspective		5

Young KALA

The Fearless Lion	- Shiva Krishnan	37
Young artist	- Arun Nair	37
I hold in my hand..Not just a pen	- Pallavi Nair	36

Cover page:	Colours of Kerala	
	- Geetha Menon	

Photocopied & Finished by Oxuniprint, Oxford University Press, Oxford

It is that time of year again when ample amounts of enthusiasm and effort is generated by KALLA to get the annual event under way and the production of this issue of the Palmleaf magazine to mark that occasion. It also happens to coincide with the announcements for the Nobel prizes and this year it has been especially heartening to hear that the Nobel Peace Prize has been awarded to a woman. The Iranian lawyer Shirin Ebadi won the prize for her work in promoting democracy and defending human rights, especially for women and children. Ebadi, who was Iran's first woman judge, was forced to step down after the Islamic revolution of 1979. Since then she has been campaigning for reforms in laws governing the rights of women and children, and has represented the families of writers and intellectuals attacked by pro-government vigilantes. It never ceases to impress when people like Ebadi and Aung San Suu Kyi take it all on the chin and continue to stand up for what they believe in.

We, therefore, cannot be very far off the mark by presenting a discussion on the progress of women through social changes in this issue of the magazine. Participation by a wide group of personalities from varying walks of life who are in either direct or indirect contact with the issues and realities forthcoming from the subject, has led to a piece that is riveting and thought-provoking. Through their words we see Kerala as it is today - keeping us in touch with the reality of our homeland, abreast of the social and economic changes that prevail.

Undoubtedly, this issue does dwell on the theme of women, not only through the main discussion topic but also with her status in ancient times. This has not been intentional. At the same time it cannot come as a surprise considering that it is mainly women at the helm of the editorial board this season! That is not to say that we are not providing a little bit of everything to suit all tastes.

It is noteworthy to mention at this point that the vision envisaged by the founding members of this magazine to use it as a channel for discussion and debate and as a means of handing over our heritage to the future generations is becoming more of a reality. It is vital that this continues to be the way forward with growing participation and interaction.

Editor

കേരളത്തനിമയുടെ മുഖമുദ്രയുമായി ... ..

ശ്രീ കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർ

മലയാള നാടകവേദിക്കും പൗരാണിക കലകൾക്കും ഒരു പുനർജന്മം നൽകി, അവയെ വളർത്തിയെടുത്ത ശ്രീ കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർ ഒരു ബഹുമുഖ പ്രതിഭയുടെ ഉടമയാണ്. കവിത, നാടകം, വിവർത്തനം, ബാലസാഹിത്യം തുടങ്ങി ശ്രീ പണിക്കരുടെ തുലിക ചലിക്കാത്ത സാഹിത്യ ശാഖയില്ല. പല ഗദ്യ പദ്യ നാടകങ്ങളും അതിന്റെ പ്രാചീന ശൈലിയും, ഭാവ, രസ, താളലയങ്ങളും ഒട്ടും ചോർന്നു പോകാതെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അസാമാന്യ വിജയം കൈവരിച്ച ശ്രീ കാവാലം സിനിമലോകത്തിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ഗാനരചയിതാവു കൂടിയാണ്.

കാവാലത്തിന്റെ ജനനം കേരളത്തിന്റെ നെൽപ്പുരയായ കുട്ടനാട്ടിലെ ആലപ്പുഴ ജില്ലയിൽ 'കാവാലം' എന്ന ഗ്രാമത്തിലാണ്. പിതാവ്, ശ്രീ ഗോദവർമ്മ. മാതാവ് ശ്രീമതി ചാലയിൽ കുഞ്ഞിലക്ഷ്മി അമ്മ. കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും ബി.എ ബിരുദവും മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും നിയമ ബിരുദവും കരസ്ഥമാക്കിയ ശേഷം 1955 മുതൽ 1961 വരെ ആലപ്പുഴ ജില്ലാ കോടതിയിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു.

സ്വന്തം അമ്മാവനായ സർദാർ കെ.എം പണിക്കരിൽ നിന്നും ലഭിച്ച പ്രചോദനമാണ് കുട്ടിക്കാലത്തു തന്നെ കവിത എഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. കാവാലത്തിന്റെ കവിതകളുടെ പ്രത്യേകത അതിന്റെ നാടൻ ശൈലിയാണ്. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ പൂർണ്ണമായും നാടകം എഴുതുന്നതിലും, അവ സംവിധാനം ചെയ്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലും തിരിഞ്ഞു. പ്രാചീന കലകളിലും നാടൻ കലകളിലും, കേരളത്തനിമയുള്ള സോപാന സംഗീതത്തിലും ധാരാളം പഠനങ്ങൾ നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി, മലയാള സംസ്കൃത നാടക വേദിയിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം കുറിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു.

ശ്രീ കാവാലം വിജയപൂർവ്വം സംവിധാനം ചെയ്ത് അവതരിപ്പിച്ച നാടകങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ സ്വന്തം കൃതിയായ തിരനോട്ടം, ഭാസന്റെ കൃതികളായ ദുതവാക്യം ഊരുഭംഗം, ടാഗോറിന്റെ രാജാ എന്നിവയാണ്. ധാരാളം കവിതകളും, പദ്യസമാഹാരങ്ങളും നാടകങ്ങളും രചിച്ച പണിക്കർ നാൽപ്പതിൽപ്പരം സിനിമകളുടെ ഗാനരചയിതാവ് കൂടിയാണ്.

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ അവാർഡ് , നല്ല ഗാനരചനക്കുള്ള സംസ്ഥാന ഫിലിം അവാർഡ്, നന്ദികാർ നാഷണൽ അവാർഡ് , Ford Foundation Fellowship, കേന്ദ്ര സംഗീത നാടക അക്കാദമിയുടെ Fellowship തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി അവാർഡുകളും പുരസ്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹം നേടിയിട്ടുണ്ട്.

പ്രാചീന കലകളേയും നാടകശാലകളേയും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുവാനായി "സോപാനം" എന്ന സ്ഥാപനവും, അതിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ "തിരുവരങ്ങ്" എന്ന നാടക സമിതിയും അദ്ദേഹം രൂപീകരിച്ചു. ഇപ്പോൾ കേരള സംഗീത നാടക അക്കാദമിയുടെ ചെയർമാനാണ്.

ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി

Views from our youth

'English literature: The Indian perspective'

Novels written in English were once the preserve of the English-speaking nations. But today we see a breed of upcoming authors of Indian origin writing in English and making their mark in literary circles alongside the Irish, the Africans and other Asian nations. Anglo-Indian writing is not a brash newcomer to the scene. Rabindranath Tagore, R.K. Narayan and Mulk Raj Anand, to mention a few, are the most significant writers of this generation. However, in recent years there has been a boom in this area of literature, which is probably indirectly related to the intellectual and cultural revival that is sweeping educational institutions in India. Critics and writers acknowledge the seminal influence of Salman Rushdie's 'Midnight's Children' on the West. This was also perhaps the book that has more recently inspired other Indians to write in English and more importantly to write in brave new ways. In the wake of the new crop of novels in English by Indian authors over the last few years, it only seems appropriate to find out what our youngsters have to say about some of these works.

With a multitude of books around that were written in English by authors of Indian origin, can you specifically mention at least one work that you have read? What were your general impressions of the book, its story line and the style of writing?

Pramila Krishnamoorthy

"The God of small things" by Arundhati Roy. This book vividly evokes Kerala village life from a child's perspective. The way that the author uses words helps to convey that it is a child who is narrating. The story is entertaining and amusing at times but ultimately leaves the reader stunned with its tale of forbidden love.

Prashanth Nair

The book that I choose to comment on is "A Suitable Boy" by Vikram Seth. I have a very favourable impression of the book; I enjoyed its many simultaneous and intertwining storylines, set against a myriad of locations. The book's story line is compelling, but at times becomes difficult to follow, as it delves into law and politics. The style of writing is very descriptive, painting vivid pictures of Indian rural and urban landscapes, as well as illustrating the characters' most intimate feelings.

Sheela Nair

Meera Syal's "Life is not all Ha ha, he he". I cannot say it made a huge impression, but much of what was written rang true to second generation life/living. Not the sort of book I'd normally read but funny in parts and less slushy and romantic than expected.

Sangeetha Venugopal

A book I have read recently is "A Married Woman" by Manju Kapur. It is set in Delhi and tells the story of a young Hindu girl called Astha. As she grows up she longs to be loved and after a few failed schoolgirl relationships, her parents arrange her marriage to a young, American-educated man. Although a little apprehensive, Astha thinks she will be happy with him. After a few years she seems to have what every middle-class Indian woman would want, but she feels empty and devoid of emotion until she joins a group that fights for the end of religious injustice. Here she meets a young woman called Pipee, the widow of her friend and a religious martyr, and for the first time she feels alive. She falls in love for the first time, and is left torn between her great love and her family. The storyline was quite different from other Indian books I have read, as it dealt with quite controversial issues, so I couldn't fully relate to her character, but it was quite gripping and a riveting story. The historical references to the Babri Masjid-Ram Janambhoomi were really interesting, as I'd never really known about the history behind it. It was much more interesting reading it in a fictional format than just learning from a textbook. I really liked the way the book was

written, as it was quite unusual. Kapur mainly sticks to writing in third person, but the focus of the story changes between Astha and Pipee, so we feel very close to both of them.

When comparing these books by Indian authors with contemporary works and popular fiction in English that are around today, do you feel that they are written differently and target a totally different group of readers? What in your opinion are the major differences between these works?

Anitha Nair

Many traditional Indian works tend to focus more on the social constraints of Indian society, the borderlines of which differed greatly from British culture. I feel that the modern fiction produced by the new generation of Indian literates bridges this gap, highlighting issues pertinent to both East and West. Examples of these include money, family life, careers and relationships, topics which counter age, race and ethnicity.

Sheela Nair

Most contemporary work I read pack a stronger punch and are concerned with issues other than cultural roots, e.g. universal social issues, and I much prefer the writing and use of English in these books.

Sangeetha Venugopal

I think Indian books are actually targeted at an English audience. They raise some of the same issues that a white writer might bring up, but the situations are very different. These exotic stories of love, hate, boredom, broken marriages etc. are very appealing to the non-Indian reader who doesn't know much about our culture. The differences between the cultures are therefore very emphasised, but I think this is the case with all stories that are set in a different world.

Pramila Krishnamoorthy

I do not think there is any difference - people of any origin can appreciate either type of work, irrespective of who wrote them. It is the storyline that matters and how the author relates the tale. I would read a book by any author - their origin is irrelevant.

Prashanth Nair

I do not feel that the books target a very different type of reader, they are just aimed at a different part of the reader's imagination. Many of the situations contained in the books are unfamiliar to most readers, so it appeals to their curiosity of other cultures and peoples, as opposed to dealing with more familiar stories and scenes. The books are written differently in that many Indian authors write with a lot more descriptive language than their English counterparts, as they are often describing situations that many English readers will be unfamiliar with.

In general, do you feel that Indian authors writing in English are at a disadvantage in trying to express themselves in their novels? How successful are these authors in handling and describing situations that are intrinsically Indian through the English language?

Sheela Nair

I have not read many books written by Indian born authors. For those English born (Meera Syal being the only one I have read in full) there should be no disadvantage if they were taught and brought up here.

Sangeetha Venugopal

I don't think they are at a disadvantage at all. Most of the Indian authors that are writing today, either grew up in the West or have been educated in English. Therefore the books are not being written in an author's second language. And anyway, most of the books are being written about universal situations.

Pramila Krishnamoorthy

I have not read enough works by Indian authors to be able to make a comment; however I suspect that the majority of them have a more than adequate grasp of the English language to be able to evoke clearly their thoughts and descriptions.

Prashanth Nair

I feel that the earlier generation of Indian authors who did not have English as their first language, or learnt in a time when English was not in widespread use in India, often find it difficult to fully describe the scene they envisage. The upcoming generation of writers often has English as their first language, or is educated in English, and so it makes it easier for them to express themselves in English. The only problem is that as so many of the situations described are

intrinsically Indian, it can often be difficult for the western readers of the book to fully appreciate something, which we as Indian readers take for granted.

Anitha Nair

I feel that the success of any author, writing about the origins of their society, in a language that is not their mother tongue depends solely on the ability of the writer in question. Problems should not arise because an Indian writer is expressing him/herself in English. I believe that the whole point of writing is to express your feelings and thoughts in such a way that it transcends the parameters of language, class and society, appealing to the understanding of an audience, which may not have ever shared such an experience but can appreciate it, almost live it, through the writer. Thus it is a test of the writers' skill and ability as to whether they can conquer the boundaries of language and convey these thoughts and emotions to the reader.

As youngsters growing up away from India, are you able to relate and identify with the ethos of these writings? In what ways do you envisage that some of these works could provide you with valuable insight into the Indian way of life and customs that you are part of but unable to experience first-hand?

Anitha Nair

As an Anglo Indian there is no part of Indian life and customs that I feel I cannot experience first hand; considering that my family, with whom I have grown up with, span two generations and have instilled in us our cultural heritage from birth. Having visited India every year of my life till the age of 14 and again at 18, I do feel I have first hand experience of life in India, albeit limited.

Pramila Krishnamoorthy

I enjoy reading books set in India or about Indians in the west because there are many situations and ideas that are described that either I can relate to or my parents have mentioned from their childhood/youth that therefore feel primitive. Customs on ways of life that might have seemed alien before are brought to life and explained.

Prashanth Nair

I believe that I am able to identify with the ethos of the writings, for although I have grown up in Britain, I have spent time in India so the situations faced are not completely indifferent to me. However, many of the day to day situations described within the storyline I have not experienced for I have not lived in India. In this respect valuable insight into the Indian way of life, that otherwise one may be unaware of can be gleaned from reading works by Indian authors. By writing about Indian customs and the way of life, authors ensure its survival throughout the entire Indian diaspora.

Sangeetha Venugopal

I feel that I am completely able to relate to Indian books that are set in the West. Even if the characters do not face the same problems as I do, I can understand their feelings and thoughts. The books, which are set in India are not very different. The books that I have read have quite Western storylines. An exception to this was the translation of "Chemeen". Although I enjoyed the story, it was like reading a fairytale, because I couldn't really understand that way of life. The books that are set in India do give the reader an insight into Indian life, but only to a certain degree. When I read about an aspect of Indian culture that I don't know about, I read it as a Westerner would. The customs may be explained clearly and with great emotion, but I don't think it can be seen as a substitute for first-hand experience.

Sheela Nair

I do not pick up a book because of the origins of its author, rather on the basis of what they've written. Better to see Indian culture and life for yourself than read some one else's opinion of it.

Is there a specific author of Indian origin that you are impressed with and worth a mention? In what way do you think that this author has made a mark within the literary world of English writings?

Prashanth Nair

I was impressed by Vikram Seth, as I have noticed that it is difficult for Indian writers to become noticed, but it is even more difficult to be noticed and then win accolades when placed against other English stories. By winning the

WHSmith Literary Prize and Commonwealth Writers Prize for Best Book, Seth firmly established India as a respectable source of English literature.

Sangeetha Venugopal

My favourite Indian writer is definitely Meera Syal. Her stories are always captivating and the writing is very funny and poignant. I can always relate to her female characters, who are usually stuck (in varying degrees) between their different cultures. Her books are ones that are interpreted differently by Asians and non-Asians. "Anita and me" made me, for the first time think about being Indian growing up in a predominantly white world. Although her books are not seen as very particularly intellectual, I think she has been very important in making Indian writing popular with the wider public.

Sheela Nair

No. But that is just my taste. I find what I've read from Indian authors, a bit old fashioned and longwinded.

Pramila Krishnamoorthy

I would be keen to read the works of Salman Rushdie in view of the profound political and literary impact he has made on this generation.

Do you think that having Indian roots makes it conducive to a career in writing in English? Is it true, at the moment, that anything Indian is fashionable, especially with regards to the literary field?

Sangeetha Venugopal

At the moment Indian films, culture, food and literature is very popular. It is fashionable to experience different cultures and Indian literature has definitely profited from it. By writing about a different culture, you always do have a niche in the Western market, as the public enjoys reading about foreign countries. But I think this applies to all cultures – not just Indian. The reason that Indian authors have become so popular is because they are very good, rather than just because they are Indian.

Anitha Nair

Whether anything Indian is deemed fashionable or not, is up to the subjectivity of the individual. Fads come and go but your roots are there forever.

Pramila Krishnamoorthy

I think that the ability to write good books is unrelated to origin. Admittedly Indian performers, authors, musicians are becoming more and more well-known but I think it is important not to be tied down to one niche.

Prashanth Nair

Having Indian roots is slightly conducive to a career in English writing, as it gives us a unique perspective on two very different ways of life. Many Indians possess a wide variety of experiences in many different aspects of life, which is conducive to a literary career. At the moment there is a cultural revolution taking place, with Indian culture becoming widely recognised across Britain, and so interest in authors of Indian origin is at an all time high. Therefore it can be said that anything Indian is fashionable, how long this fashion lasts is yet to be seen.

Sheela Nair

I think people should stop trying to be a great Indian writer and just make sure they write well. Every one's background is material for their writing regardless of their origin. It's time Indian writers broadened their horizons.

Contributors:

Sheela Nair is a motorbike enthusiast who models for Duchati and Superbike Championships and presents programmes on motorbikes for Channel 4

Anita Nair works for a Music Production Company and assists in making music videos.

Pramila Krishnamoorthy is a Senior House Officer at the James Cook University Hospital, Middlesbrough

Prashanth Nair is a first year student reading Aeronautical Engineering at Imperial College, London

Sangeetha Venugopal is a first year student reading Material Engineering at Trinity College, Oxford University

*****

മൈത്രം

ഡോ. എം. കെ. രാമചന്ദ്രൻ

പുളിക്കൽ ഒരു കൊച്ചു ഗ്രാമമാണ്. രാമനാട്ടുകരയുടേയും കുണ്ടോട്ടിക്കും ഇടയിൽ. മനോഹരമായ ഗ്രാമം. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കണ്ണെത്താദൂരം പച്ചപിടിച്ച പാടങ്ങൾ. അതിനപ്പുറം പച്ചസാരിക്ക് കരപിടിപ്പിച്ചമാതിരി വരികളായി നില്ക്കുന്ന തെങ്ങുകൾ; തെങ്ങുകളുടെ ഇടയിൽ മാടങ്ങളും വീടുകളും. പടിഞ്ഞാറ് ഭാഗത്ത് നോക്കിയാൽ കുറ്റൻ മലകളാണ്. അവിടെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുന്നു. കറുപ്പും വെളുപ്പും പുളളികളുള്ള ആടുകൾ. എല്ലാ ആടുകളുടെ കഴുത്തിലും മണികൾ കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. മണികിലൂക്കം ആകാശത്തേക്ക് അലിഞ്ഞുചേരുന്നു. കൂടാതെ നിരവധി പറങ്കിമാവിൻ മരങ്ങൾ; നൂറുകണക്കിന് മാങ്ങകൾ നിലത്ത് വീണ് കെട്ടുപോകുന്നു. ഗ്രാമീണർ അണ്ടികൾ പെറുക്കി പാറയിൽ പരത്തി ഉണക്കുന്നു. കൂടാതെ ചുവന്ന മുളകും നെല്ലും അതേപാറയിൽ ഉണക്കി യെടുക്കുന്നു.

സന്ധ്യകഴിഞ്ഞ് ഇരുട്ട് വീണാൽ ഈ ഗ്രാമത്തിന് പ്രത്യേക ചന്ദ്രമാണ്. എല്ലാം നിശ്ചലം. പക്ഷെ എങ്ങാങ്ങോനിന്ന് പക്ഷികൾ കരയുന്നതും, പട്ടി കുരക്കുന്നതും, ചിലപ്പോൾ കുറുക്കൻ ഓരിയിടുന്നതും കേൾക്കാം. ആളുകൾ ഓലച്ചുട്ട് കത്തിച്ച് വീശിക്കൊണ്ട് നടക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ നാലഞ്ചു ചുട്ടുകൾ തിരക്കിൽ പോകുന്നത് കാണാം. “ആർക്കോ സുഖമില്ല, നാരായണൻ വൈദ്യരടുത്ത് പോവുകയായിരിക്കും”. നാരായണൻ വൈദ്യർ പ്രശസ്തനാണ്. എന്ത് അസുഖമായിച്ചെന്നാലും ആദ്യം ഒരു ജ്യോത്സ്യനെ കാണാൻ പറയും. ഒരു പ്രശ്നം തന്നെയെങ്കിലും വെക്കാൻ. അതുകഴിഞ്ഞാൽ കുട്ടിച്ചാത്തൻ മുതൽ ദുർഗ്ഗാദേവി വരെയുള്ള ഏതെങ്കിലും അമ്പലത്തിൽ വഴിപാട് കഴിക്കാൻ പറയും. മുസ്ളീമുകളാണെങ്കിൽ കുണ്ടോട്ടിലുള്ള കുഞ്ഞിമുസലിയാരെക്കൊണ്ട് മന്ത്രിച്ച് അരയിലോ കൈയിലോ ഉറുക്ക് കെട്ടുവാൻ പറയും. താവഴിയായി വൈദ്യരായതാണ്. ഒരിക്കൽ അപ്പൂക്കുട്ടന്റെ മകൻ ബാലന് മേലാകെ ചൊരിപിടിച്ചതാണ്. മെഡിക്കൽ കോളേജുവരെ കൊണ്ടുപോയതാണ്. ഒരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ നാരായണൻ വൈദ്യരെത്തന്നെ കാണിച്ചു. വൈദ്യരുടെ കഷ്ടായവും മന്ത്രവാദി കെട്ടിയ ചരടും ആയപ്പോൾ ചൊരി പോയ വഴി അറിഞ്ഞില്ല. ശത്രുദോഷമാണ് പോലും. കൊച്ചുപയ്യനായ

ബാലന് ഇത്രയും ശത്രുക്കളോ? അപ്പൂക്കുട്ടന് വളരെ സന്തോഷമായി. മലപ്പുറം കത്തിതന്നെ സമ്മാനിച്ചു; മാൻകൊമ്പിൻ പിടിയുള്ള വജ്രം പോലെ മുർച്ചയുള്ള കത്തി. കത്തി കിട്ടിയപ്പോൾ നാരായണൻ വൈദ്യർ തിരിച്ചും മറിച്ചും പലതവണ നോക്കി. അയാൾക്ക് അതുകൊണ്ട് ഒരുപയോഗവും തോന്നിയില്ല.

പുളിക്കലിൽ ഭൂരിപക്ഷം മുസ്ളീം സമുദായത്തിൽ പെട്ടവരാണ്. നിറയെ ഓത്തുപള്ളികളും മൊല്ലാക്കാമാരുമാണ്. പ്രസിദ്ധ ഒരു അറബി കോളേജും അവിടെയുണ്ട്; കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ അറബി കോളേജ്. പുളിക്കലങ്ങാടി വളരെ ചെറുതാണ്. പതിനഞ്ചോ ഇരുപതോ കടകളാണുള്ളത്; പെട്ടിക്കടമുതൽ തുണിഷാപ്പ് വരെ. പലചരക്കുകട സ്ഥലത്തെ അറിയപ്പെടുന്ന കേളുനായരുടേതാണ്. ഒരുവിധം എല്ലാ സാധങ്ങളും അവിടെ കിട്ടും. ചുരുങ്ങിയ ലാഭവും വലിയ ടേൺ ഓവറുമാണ് നല്ലതെന്ന് നായർ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. എല്ലാ സാധനങ്ങളും പുതിയതാണ്. പച്ചക്കറികൾ, കോഴിക്കോട്ട് താഴേപ്പാളയത്തിൽനിന്നും ദിവസം അതിരാവിലെ കൊണ്ടുവരുന്നു.

തുണിക്കട കൃഷ്ണൻനായരുടേതാണ്. അയാൾ ശരിക്കുള്ള നായരല്ല എന്നാണ് പറയുന്നത്; ചാലിയനാണ്. അതൊന്നും ആ ഗ്രാമീണർക്ക് ഒരുപ്രശ്നവുമല്ല. കടയിൽ ചെന്നാൽ നീളത്തിൽ മടക്കിച്ചുറ്റിയിട്ടുള്ള തുണികൾ മേശമേൽ നിരത്തിയിടും. നല്ല ക്ഷമയുള്ള ആളാണ്. എത്ര തുണി വേണമെങ്കിലും നിരത്തിയിടും. ഒന്നും വാങ്ങിയില്ലെങ്കിലും ഒരു പരാതിയുമില്ല. അവിടെനിന്ന് ആളുകൾ ലുകിയും തട്ടവും കുപ്പായത്തുണികളും വാങ്ങുന്നു. ഈയിടെയായി ചരിദാറും വില്പനക്ക് വെച്ചിട്ടുണ്ട്. തട്ടവും മുണ്ടും ഒന്നും ഇപ്പോൾ അത്ര ഫാഷനല്ല തൊട്ടടുത്ത കട വേലായുധന്റെ തുണക്കടയാണ്. വേലായുധന്റെ ഒരുകാല് കുറച്ച് നീളക്കുറവാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽ പോളിയോ പിടിച്ചതാണ് കാരണം. അതുകൊണ്ട് പലരും ഞൊണ്ടി വേലായുധൻ എന്നാണ് വിളിക്കാറ്. “ഞൊണ്ടി എന്നാണ് എന്റെ മോളുടെ കുപ്പായം തുന്നിത്തീരുക?” എന്തു പറഞ്ഞാലും വേലായുധന്റെ മുഖത്ത് ഒരു പുഞ്ചിരിയാണ്.

സ്ഥലത്തെ മിക്കവാറും എല്ലാക്കടകളും പാടങ്ങളും തെങ്ങിൻ തോട്ടങ്ങളും പ്രമാണിയായ കുഞ്ഞാലിക്കുട്ടി ഹാജിയാരുടേതാണ്. ഹാജിയാർക്ക് കുറെ വയസ്സുണ്ട്. എത്ര വയസ്സാണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ; പണ്ടേതോ കാലത്തുണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ പിറ്റേന്നാണ് ജനിച്ചതെന്നാണ് പറയുക. ഒരു എഴുപത്തഞ്ചുകിലും ആയിക്കുന്നുമെന്നാണ് ആളുകൾ പറയുന്നത്. പുളളി സത്യമേ പറയുകയുള്ളൂ; പ്രവർത്തികളിലും. അറബിക്കോളേജിന്റെ പ്രസിഡന്റാണ്. സ്വർണ്ണനിറം, ആറടിപ്പൊക്കം നീണ്ട താടി. മുടിയും താടിയും വെള്ള നിറം. വെള്ള വസ്ത്രമേ ധരിക്കുകയുള്ളൂ. കൂടാതെ വെള്ള തലേക്കെട്ടും. തലേക്കെട്ടിന്റെ വാല് പുറത്തേക്ക് തുങ്ങിക്കിടക്കും. കറുപ്പായിട്ട് പറയാൻ നെടുനെറ്റിയിൽ നിസ്ക്കാരപ്പാടാണ്. അഞ്ചുനേരവും നിസ്ക്കരിക്കുന്നു. ആർക്കും എപ്പോഴും വന്നുകാണാം എന്ന നിലപാടാണ് ഹാജിയാർക്ക്, ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ. എല്ലാത്തിനും കൃത്യമായ മറുപടി നൽകുന്നു. എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണുന്നു.

ഹാജിയാരുടെ ഭാര്യ ആമിനുമ്മ ഫറോക്കിലുള്ള ഒരു വലിയ വീട്ടിൽ നിന്ന് വന്നതാണ്. ശരിയായ തറവാടി. താഴെ നീലനിറത്തിൽ മുകിയ മുണ്ട്. വെള്ള തട്ടവും. നീണ്ട കൈയുള്ള കുപ്പായമാണ് ഇടുക. അരക്കു മുന്നിൽ വെള്ളികൊണ്ടുള്ള ആഭരണം താഴേക്ക് തുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. രണ്ടു കാതിലും സ്വർണ്ണതൊണ്ട, കമ്മൽ. കൈയ്യിൽ സ്വർണ്ണമോതിരങ്ങൾ. കൈനിയെ സ്വർണ്ണ വളകൾ. വലിയ ധർമ്മശാലിയാണ്. ആൾക്കാരെ സൽക്കരിക്കലാണ് ഹോബി. വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ ചുരുങ്ങിയത് ചായപലഹാരങ്ങൾ കഴിക്കാതെ ആരേയും വിടില്ല. അവരുടെ മുട്ടമാലക്ക് നല്ല രുചിയാണ്. കൂടാതെ ആമിനുമ്മയുടെ ചുട്ട കോഴിയും നെയ് ചോറും പ്രശസ്തമാണ്. പക്ഷെ ആളൊരു നാണംകുണുങ്ങിയാണ്. വാതിൽ പടിക്കൽ വരെ മാത്രമേ വരുകയുള്ളൂ.

അബു ഹാജിയാരുടെ ഡ്രൈവറാണ്; പച്ച അമ്പാസിഡർ കാറിൽ. കള്ളിഷർട്ടും മുണ്ടും ഉടുത്ത അബുബക്കർ പച്ച ഉറുമാൽ ഷർട്ടിന്റെ കോളറിൽ തിരുകി വെക്കുന്നു. രാവിലെ തന്നെ ഹാജിയാരുടെ വീട്ടിൽ വരും. കൂടെ ഭാര്യ ഖദീജയും ആറുവയസ്സുള്ള സൈരാബാനുവും വരും. ഖദീജ വീട്ടിലെ എല്ലാ ജോലിയും ചെയ്യുന്നു. അടിച്ചു വാരൽ മുതൽ വെപ്പു വരെ. ഒരു കുഴപ്പമേയുള്ളൂ ശബ്ദം; അടുക്കളയിൽ നിന്ന് പൂമുഖത്ത് വരെ കേൾക്കാം. അവർക്ക് പതുക്കെ പറയുവാനറിയുകയില്ല. ഹാജിയാർക്ക് ചിലപ്പോൾ കലി കേറാറുണ്ട്. “അവളുടെ ലൗഡ് സ്പീക്കറുപോലുള്ള ഒച്ച”. അബു ആളൊരു തുരപ്പനാണ്. വേണ്ടാത്ത പല പരിപാടികളുമുണ്ട് കൈയ്യിൽ. ഹിന്ദുക്കളെ അയാൾക്ക് ഹറാമാണ്. ലീഗാഫീസിൽ സ്ഥിരം മെമ്പറാണ്. ഹിന്ദുക്കളെപ്പറ്റി പരദുഷണം പറയുന്നത് നിത്യ തൊഴിലാണ്. മഞ്ചേരിയിലും മലപ്പുറത്തും രാഷ്ട്രീയ കലാപം നടക്കുന്ന കാലം. ബി.ജെ.പി. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു കാരെ കുത്തിക്കൊല്ലുന്നു, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കോൺഗ്രസ്സുകാരെയും. പുളിക്കലിൽ ഇത്തരമൊരു പ്രശ്നവുമില്ല; മൈത്രിയിൽ ജീവിക്കുന്നു.

സൈരാബാനു ആ വീട്ടിലെ ഒരു പ്രകാശം തന്നെയാണെന്നു പറയാം. അവൾ വീട്ടിൽ വന്നാൽ സമയം പോകുന്ന തറിയുകയില്ല. എന്തെങ്കിലും പറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു മിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ മുറ്റത്ത് നെല്ല് മെതിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങളെ സഹായിക്കും. ചിലപ്പോൾ പുറത്ത് കെട്ടിയിട്ടുള്ള ആടുകൾക്ക് പ്ളാവില ഇട്ടുകൊടുക്കും; ആലയിലുള്ള പുളളിപ്പശുവിന് പൂല്ല്യം. ഇതിനിടക്ക് ചിലപ്പോൾ പൂഷ്പങ്ങളുടെ മേൽ ഹെലിക്കോപ്റ്റർ പോൽ വന്നിരിക്കുന്ന തുവിയെ പിടിക്കാനും. തേൻ കുടിക്കാൻ വരുന്ന പൂമ്പാറ്റകളുടെ ചാഞ്ചാട്ടവും കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനില്ക്കും. മുണ്ടും തട്ടവും കുപ്പായവുമിട്ട് സൈരാബാനു ഓടുമ്പോൾ തലയിൽ കൈ വെക്കുന്നു. തട്ടം താഴെ വീഴാതിരിക്കാൻ. ഹാജിയാർ സൈര എന്നുമാത്രമാണ് വിളിക്കുക. ഈസിചെയറിലിരിക്കുന്ന ഹാജിയാർ സൈരയെ മടിയിലിരുത്തി ഓരോ കഥകൾ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കും. സൈര ഈ സ്നേഹം ശരിക്കും മുതലെടുക്കുകയും ചെയ്യും. “ഇപ്പാപ്പ, ബാപ്പയോട് എനിക്ക് ഒരു തിരുപ്പണ്ടം മേടിച്ചു തരാൻ പറയണം”. കേൾക്കാത്ത താമസം ഹാജിയാർ അബുവിനെ വിളിച്ച് തിരുപ്പണ്ടം വാങ്ങാൻ പണം കൊടുക്കും.

നട്ടുച്ചനേരം സൂര്യൻ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നു. എന്ത് ചൂടാണ്. ആടുകൾ തണലന്വേഷിച്ച് പറങ്കിമാവിൻ ചുവട്ടിൽ കിടക്കുന്നു. അങ്ങാടിയിൽ പീടികകൾ പകുതി തിരയിട്ട് ജോലിക്കാർ കിടന്നുറങ്ങുന്നു... പെട്ടിപ്പീടികക്കാരൻ ഹൈദ്രോസ് മാത്രം കട തുറന്നിട്ടുണ്ട്. അയാളുടെ പേരുകേട്ട നന്നാറി സർബത്ത് കുടിക്കുവാൻ ആളുകൾ കൂട്ടമായി നിൽക്കുന്നു.

കുഞ്ഞാലിക്കുട്ടി ഹാജിയാർ കോഴിക്കുറുമയം പൊരിച്ച പത്തിരിയും നെയ്ച്ചോറും കഴിച്ച് വെറ്റില മുറുക്കി കോളാമ്പിയിൽ തുപ്പി. വിശറികൊണ്ട് വീശി മെതിയടിയിട്ട് കുറച്ചുനേരം കോലായിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. ഒന്നു രണ്ട് വലിയ ഏമ്പക്കമിട്ടു. അതുകഴിഞ്ഞ് കിടക്കമുറിയിലേക്ക് വലിഞ്ഞു. കോസടിയും കൊതുകു വലയുമുള്ള കട്ടിലിലേക്ക് ചാഞ്ഞു. ഇത് നിത്യപതിവാണ്. കൂർക്കം വലിച്ച് ഒരു നാലുമണി വരെ ഉറങ്ങും. ഈ സമയത്ത് ആരും അയാളെ ഉപദ്രവിക്കാറില്ല. ഇല്ലെങ്കിൽ അവിടെ ഒരു കലാപം തന്നെ ഉണ്ടാകും. ആമിനുമ്മക്കാണ് കൂടുതൽ കിട്ടുക. സമയം ഏതാണ്ട് മൂന്നു മണിയായിക്കൊണ്ടും. ഹാജിയാർ ഗാവണിദ്രയിലാണ്. കൂർക്കവും വലിക്കുന്നു. സൈരാബാനു അകത്തു കടന്ന് ഹാജിയാരെ വിളിച്ചു. “മൂത്താപ്പാ മൂത്താപ്പാ നമ്മുടെ മാവിൽ നിന്നും ആളുകൾ മാങ്ങ പഠിക്കുന്നു”. ഹാജിയാർ “അവർ പഠിച്ചോട്ടെ”. സൈര അതും കേട്ട് പുറത്തേക്ക് പോയി; വീണ്ടും അകത്തേക്ക് കടന്നു വന്ന് “മൂത്താപ്പ ഇങ്ങൾ എണീക്ക്. ഞമ്മടെ മാവിൽനിന്നും മാങ്ങ പഠിക്കുന്നു ആൾക്കാർ”. ഹാജിയാർ വീണ്ടും അതേ മറുപടി. “അവർ പഠിച്ചോട്ടെ”. സൈര പുറത്തേക്ക് പോയി വീണ്ടും അകത്തേക്ക് വന്ന് കൈ കൊണ്ട് ഹാജിയാരെ ഉരുട്ടി. “ഞമ്മളെ മാങ്ങ പഠിക്കണത് ഹിന്ദുക്കളാണ്”. ഹാജിയാർക്ക് ഒരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല. എന്തോ ഒരു വലിയ പ്രശ്നം ഉണ്ടായമാതിരിയാണ് ഹാജിയാർക്ക് തോന്നിയത്. പിടഞ്ഞ് എഴുന്നേറ്റു. വടക്കേ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി. എട്ടും പത്തും വയസ്സുള്ള വേലായുധന്റേയും കൃഷ്ണൻ നായരുടേയും കുട്ടികൾ മരത്തിൽ കയറി മാങ്ങ പഠിക്കുന്നു. ഹാജിയാർക്ക് പെട്ടെന്ന് കാര്യം മനസ്സിലായി. അടുത്തുള്ള സൈരയെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. “ആരാണിത് എന്നോട് പറയാൻ പറഞ്ഞത്?”. സൈര “ബാപ്പ്”.

പിന്നെ കേട്ടത് “അബു” ഇടി വെട്ടുന്ന ശബ്ദം. ഹാജിയാരുടെ ഇത്രയും ഒച്ചയിലുള്ള ശബ്ദം ഇതുവരെ ആരും കേട്ടിട്ടില്ല. ശബ്ദം കേട്ട് ഖദീജയും ആമിനുമ്മയും വാതിൽക്കലെക്ക് ഓടി വന്നു. അവർ അടുക്കളയിൽ എന്തോ പണിയെടുക്കുന്നതിന്റെ തിരക്കിലായിരുന്നു. ഖദീജയുടെ കൈയ്യിൽ ചട്ടുകമുണ്ടായിരുന്നു. ആമിനുമ്മ അത്ഭുതത്തോടെ വിരൽ ചൂണ്ടുകളിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. മുറ്റത്ത് ഉണങ്ങാനിട്ട നെല്ല് കൊത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാക്കകൾ പേടിച്ച് പറന്നു പോയി. ഒരു ബലിക്കാക്ക മാത്രം ടെലിഫോൺ കമ്പിയിലിരുന്ന് ഹാജിയാരെ ദേഷ്യത്തോടെ നോക്കി. മുൻവശത്ത് ആലയിൽ കെട്ടിയിരുന്ന പുളളിപ്പശു പേടിച്ച് ഭാ! ഭാ! എന്നലറി.

“അബു - നിന്നെയാണ് വിളിച്ചത്, ഇങ്ങോട്ട് വാടാ!!!” പച്ച അമ്പാസിഡർ കാറിൽ ചാരി നിന്ന് മീശയും തലമുടിയും ഈർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അബു തെട്ടിപ്പോയി! ഷർട്ടിന്റെ കോളറിന്റെ ഇടയിൽ വെച്ചിരുന്ന പച്ച ഉറുമാൽ എടുത്ത് തോളത്തിട്ട് ഹാജിയാരുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. “നീയാണോടാ സൈരയുടെ അടുത്ത് ഹിന്ദുക്കൾ മാങ്ങ പഠിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞത്? ചെറിയ കുട്ടികളുടെ ഖൽബിലുംകൂടി വിഷം പരത്തിക്കോ! നീ ഇങ്ങോട്ട് വാടാ. . .” അബു പേടിച്ച് വിറച്ചു കൊണ്ട് ഹാജിയാരുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. പിന്നെ ഉലക്ക വീണമാതിരി ഒരു ശബ്ദം. ഹാജിയാരുടെ നീണ്ട കരം ശക്തിയിൽ അബുവിന്റെ മുഖത്ത് വീണു. ആമിനുമ്മയും ഖദീജയും ഒറ്റശബ്ദത്തിൽ “അളളാ” എന്ന് വിളിച്ചു പോയി. ഒരു ജീവിയേയും ഇതുവരെ വേദനിപ്പിക്കാത്ത ഹാജിയാരുടെ ഈ പ്രകൃതി കണ്ട് അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. അബു ബാലൻസു തെറ്റി കോലായിൽപ്പടിയിൽ മുട്ടുകുത്തി വീണു കരഞ്ഞു. “ഹിമാറേ ഇനി നിന്നെ ഇവിടെ കണ്ടു പോകരുത്”. ഹാജിയാർ അകത്തേക്ക് പോയി. അബു വേദന സഹിച്ച് കുറച്ചുനേരം അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. പിന്നീട് അമ്പാസിഡർ കാറിന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു; കാർ ലോക്ക് ചെയ്തു. താക്കോൽ കോലായിൽ പടിയിൽ വെച്ചു. കുറേനേരം അതേ നിലപിൽ തന്നെ നിന്നു; തേങ്ങിത്തേങ്ങി കരഞ്ഞു. കർച്ചീഫ് കൊണ്ട് കണ്ണും മുഖവും തുടച്ചു. പതൂക്കെ പടികടന്ന് പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ~~~~~

PHYSICS AND ITS PLACE IN THE WORLD

Sangeetha Venugopal attempts to put the sparkle back into one of the most fascinating subjects that has in recent years taken a back seat in the school curriculum.....

Not very many people get giddy by the thought of physics. The majority of students will give it up as soon as possible and I can understand that. It's takes a very "special" person to get excited about the maths behind a bouncing ball and I was never one of them. I struggled through the tedious repetition of early physics, determined that I would never ever carry on with it. However for reasons that are not entirely clear - possibly parental influence - I signed up to do a full physics A-level and I'm more than a little ashamed to say I actually enjoyed it. Don't get me wrong, it's not all fun and games. There is still a lot of repetition, a lot of tedium, but there are some genuinely fascinating areas. Some of the chapters were so interesting that I

actually went and looked up stuff that I didn't have to! One of the best explored was the strange and mysterious world of quantum mechanics.

Even to the physics-hater the word must ignite some small spark of interest. For the past few decades the word "quantum" has been used in dozens of sci-fi shows and movies like Star Trek and Dr Who, and who can forget the programming masterpiece, "Quantum Leap"? Although the phrase is thrown around quite a lot these days very few people actually know what it's all about. That's not very surprising because even Richard Feynman (one of the greatest physicists of recent times) is quoted as saying "I think I can safely say that nobody understands quantum mechanics". This is from the man who is credited with making some of the greatest advances in the field. If he can't get it, how can we?

The Quantum theory is the most successful in the history of physics. Its predictions have been checked to 15 decimal places - an extraordinarily precise agreement between theory and experiment. But by the standards of everyday common sense, the quantum world is decidedly odd.

The most puzzling aspects of quantum behaviour are beautifully illustrated in a simple experiment in which a beam of electrons is directed at a thin metal sheet with two slits cut into it. Behind this is placed a sheet of photographic film. If the experiment is first conducted using a light source instead of the electron beam, a distinctive pattern of light and dark bands is produced on the film. This demonstrates that light is a wave, since this pattern only occurs if the light passes through both slits at the same time. If we assume that the electron is a particle, we should not expect this pattern when using an electron beam since a particle cannot pass through both slits at the same time. However, when the experiment is carried out we get the same pattern of light and dark bands. The electrons are somehow acting like a wave!

Now here is another variation. If the intensity of the electron beam is turned down so that only one electron is involved in the experiment, we do not get this pattern. Only one hit is recorded on the film. The electron does not split and pass through both slits. Therefore, we conclude that the electron is a particle. However if you repeat this experiment many times and stack the negatives on top of each other, the light and dark lines are once again produced! Each individual electron somehow knows that it must never arrive at a dark band. This can only happen if each electron passes through both slits at the same time like the light wave. How's that?

This ability of the electron to have these seemingly opposite characteristics is known as particle-wave duality. This is why JJ Thompson received a Nobel prize in 1906 for proving the electron was a particle, but his son George received one three decades later for proving that the electron is a wave. Experiments have shown that larger particles such as sodium atoms also have this property. They too are quantum entities; they cannot be precisely pin-pointed.

Even though the theory is strange and quite hard to get your head around, the added beauty of quantum mechanics is that it is not some philosophical thought experiment that theoretical physicists play around with in their spare time. Quantum mechanics has applications in both the present and the future. The theories are used in the production of semi-conductors, lasers, atom bombs and nuclear reactors. It is being used to develop new waves of technology, from superconductors to nanorobots. The quantum world is very strange, but it is the world we are heading into.

Sculptures in the Sand

Dr.Pat Nair

As he walked through the road, which he could hardly recognise, Rajappan held his breath. The stench from the liquid trickling down from the roadside cafes was overwhelming. It made aimless channels in the mud and ended in small puddles on the path where people were walking occasionally splashing water on others. On his way to the school Rajappan used to watch rainwater as it formed tiny channels of water merging to form streams further down the road. He loved jumping into it and splashing water on his friends when they were not watching. Then the road only had four shops on it and a petrol pump at the junction. Krishnan Nair sold pencils and notebooks, which he brought from a far away place. He did not sell pens, not many in school wrote with pens those days. Pens were expensive. Now there were rows of shops on either side of the road. Neon signs flashed advertising the Sari shops and Gold souks. Perhaps I will shop here, he thought as he walked back to his old house, carrying his suitcase.

This is a good place to retire, he thought. He grew up here. After the hectic life in London, life in a quiet village in idyllic surroundings will be a blessing. Esther and the children will not miss me, he reassured himself for the 100th time. They were unhappy with the idea of retirement in Kerala. Esther laughed first, then pleaded with him and then decided to ignore him. Rajappan was determined. "You are a townie, what do you know about village life," he told her. "They are simple people with simple needs, they are happy," he added. He did not tell her that he thought Londoners were selfish. "You send them money, isn't that enough?" she asked without looking at him, almost whispering to herself. "It is home," he said. Esther did not reply.

"Don't you look where you are going?" The stranger in front of him was irate that his path was blocked. "I am sorry," said Rajappan and moved away. "Hmm, sorry, what good does that do?...foreigners!" The stranger muttered as he walked on ignoring Rajappan. He walked around the stray dogs fighting for scraps near the café taking care not to go too near them.

Nobody recognised him. When he came back from his first trip to Bombay and wanted to surprise his family, his nephews were at the gate to receive him. The news of his arrival at the junction had travelled ahead of him.

They all knew the young man who went to Bombay and made good. Nobody seems to know this older man who spent quarter of a century in London.

He stood for a while to watch the crowd of people pouring out of sari shops and Gold souks. Saraswathi Vilasam hotel is still there but it is bigger and had no tapioca and fish curry displayed on the glass shelf. These were now stacked with Coca-cola and Thums-up bottles. People rushing about everywhere. Young men used to sit around the corner, eyeing girls walking to school. They were still doing that but this time sitting in taxicabs and auto rickshaws. A long line of auto rickshaws lined one side of the road. Good business this, thought Rajappan. Perhaps I should buy a car and a couple of autos and run a taxi service. It will be good in my retirement. Nephew Appu can run the business, he thought.

The house has not changed in years and is in need of repair. "Need more money, maman" said Appu, by way of explanation. Appu is fat, Rajappan noticed. His hair is thinning on top and his *jubba* is stretched over his bulging middle. He is now the Panchayat President. A very important job, he told Rajappan. Very busy, so many people to see, so many things to do for the town. "You don't think of the house or the children" retorted his wife from inside the house. "You have no time for us. They will starve if my father was not helping," Sarada's frustration was obvious. Her children sat with their heads buried in books. Too much homework, Sarada explained. Must be a very good school he thought. "It is your old school Maman," Appu told him.

Sarada brought a cup of tea and put it in front of Rajappan. The gold bangles on her arm made a loud noise. Must be heavy. The gold and her skin made interesting contrast. She must be a regular client at the Souk, Rajappan thought.

Sarada talked for a long time about the cost of living, Baiju's schoolbooks, Bindu and Bina's dance classes and Baby's nursery school, which are all very expensive. She has not been able to buy necklaces for the twin girls for their marriage in a few years time. Children have to travel by auto, which is expensive she said. Although they got a place near the school, Appu will not move because he wants to look after his

Uncle's property. Maintenance is expensive too. Cannot find any buyers for the land by the main road. Price of land has come down and there is no demand for big houses. Rajappan was not listening. Rainwater fell on the tiles and made columns of water as it fell down to earth. Some trickled through the roof, which is in need of repair. Rajappan breathed in, the smell of soil was still in the air.

He sat idly in the verandah and watched cars going up the winding road to the hospital on the hill on the other side of the road. It was just a hill when he was at school. The taxis and autos vying for business from patients and their relatives had made their stop in front of his house. One of the drivers started walking towards him. "Sarada, some one coming to the house," he said. She laughed as he watched the man calmly using his garden as a toilet and returning to his taxi without a glance at the house. Rajappan squinted his eyes.

"I am going for a walk," said Rajappan as he got up from his easy chair. He wanted to walk to the temple and see Narayanan on the way. Narayanan, who was in school with him, liked to play football and was in the school team. He dreamt of playing for the country one day. Instead he took up teaching at the school. "Where to, Maman?" asked Sarada. "I may go to the temple," he said. "Take an auto, it is a long way to walk," she shouted after him. He did not turn his head. "Kanjoos," she muttered under her breath when she knew he could not hear her and went back to the kitchen her bangles jangling. Sarada must walk sideways to get through the kitchen door, he thought.

The walk was familiar to him. He had walked this way every day to go to the temple before school. Warm rays of morning sun would find its way through the arcadia trees. They were no longer there; fell down in a storm three years ago, Appu said.

The smell from the end of his garden was very strong. The shrubs and trees, which flourished there before, were no longer there. Shrubs had white fragrant flowers - made a pretty sight with Hibiscus and Olearea mixed amongst them. "Snakes like the smell, don't go near" his grand mother used to warn. The shrubs and trees used to get pruned once a year for use as fertiliser for the paddy field. "No need for trees and shrubs, we don't farm anymore", Appu had said. The paddy fields were making way for new buildings.

Narayanan must be pleased to see me, he thought, as he walked back from the temple. He went down the long dirt road, which lead to Narayanan's house. The gate was still at the top of the hill and a path lead down to the house. We used to run down this path he thought. Narayanan was more athletic than he was and always got there first. His mother used to sit in the porch and smile at them approvingly. Her loose tooth moved whilst she talked.

The man curled up in the mat on the floor lifted his head as he walked in. His eyes were dull and white stubble on his chin had yellow patches. "Is Narayanan at home?" he asked. "Who wants to know?" grunted the man. Rajappan recognised the familiar face and voice. A girl came from inside wiping her hand in her long skirt, looked enquiringly at Rajappan. "I am from Appu's house," said Rajappan. Narayanan and I went to school together. "Father is not well and he cannot recognise people. Is there anything else?" She must be about fifteen or sixteen, but looked as though she carried the weight of the world on her shoulders. "No point in trying to talk to him, he cannot hear you," she was curt.

"You went to see who?" Sarada gasped. "No one goes there. He hasn't been the same since his wife went to prison. Devi ....Mahamaaye .... First she went for her eldest, the girl was only eighteen, sleeping in her room, finished her off and then went for Narayanan. Put up a struggle, she did.....," Sarada went on. "Did she not get to see a Psychiatrist?" he asked. "What for?" Sarada looked surprised.

As he got into the taxi to the airport, Rajappan took one last look at the house he grew up in and remembered the trees and shrubs he knew so well. They were all chopped down for sale a long time ago. He did not think about Narayanan or his family as he sank into the chair and closed his eyes. He wished he was back home with Esther and his children.

*****

സ്ത്രീകളുടെ ഉന്നമനം സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിലൂടെ

- ഒരു ചർച്ച

സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാർക്കു തുല്യരായി ബഹിരാകാശ യാത്രയടക്കം എല്ലാ മേഖലകളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീകളുടെ നേർക്കുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ കൂടി വരികയാണെന്ന് അടുത്ത കാലത്ത് പത്രങ്ങളിലും മറ്റും കാണുന്ന വാർത്തകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സ്ത്രീധനത്തിനു-വേണ്ടിയുള്ള കൊലപാതകങ്ങൾ, പെൺശിശുഹൃത്യകൾ, പെൺഭ്രൂണഹൃത്യകൾ, വീട്ടിനുള്ളിലും തൊഴിൽ രംഗത്തും സ്ത്രീകളുടെ നേർക്കുള്ള പീഡനങ്ങൾ എന്നിവ അടുത്ത കാലത്ത് വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്.

സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസപരമായി ഏറ്റവും മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു എന്നഭിമാനിക്കുന്ന കേരളത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമല്ല.

സ്ത്രീധനം, സ്ത്രീകളോടും പെൺകുട്ടികളോടും ഉള്ള വിവേചനം എന്നീ സാമൂഹ്യ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റ് ഡോ. അബ്ദുൽ കലാം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു, “ ഇത്തരം സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ നാം സ്വീകരണ മുറിയിലിരുന്ന് വലിയ പ്രതിഷേധങ്ങൾ മുഴക്കുകയും വീട്ടിൽ അതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം പൂർണ്ണമായും മാറണം. എന്റെ മകൻ സ്ത്രീധനം കിട്ടാനുള്ള അവകാശം ഞാൻ മാത്രം വേണ്ടെന്നു വെച്ചിട്ട് എന്തു കാര്യം എന്നതാണ് നമ്മുടെ സമാധാനം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ സമ്പ്രദായം മാറ്റാൻ പോകുന്നത് ആരാണ്?”

ഇവിടെ ഞങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിയ ഒരു ചോദ്യാവലിക്ക് കേരളത്തിലെ സാമൂഹ്യ രംഗത്തെ ചില പ്രഗത്ഭർ നൽകുന്ന ഉത്തരങ്ങളിലൂടെ സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനം എന്ന പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കണ്ടെത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. വായനക്കാരെ ചിന്തിപ്പിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്നുവെങ്കിൽ ഈ ചോദ്യാവലി തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചു എന്നു ഞങ്ങൾക്കു കരുതാം. ഈ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്ത എല്ലാ വർക്കും കലയുടേയും അതിലുപരി പാഠലീഫിന്റെയും പേരിൽ നന്ദിപറയുന്നു.

താങ്കളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ നേർക്കുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണമെന്ത്?

നളിനി ബേക്കൽ

ശാരീരികവും മാനസികവുമായി സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വയരക്ഷക്കുള്ള ഉപാധികളുടെ അപര്യാപ്തത. ഇത്തരം കുറ്റകൃത്യങ്ങളോട് സമൂഹം പുലർത്തുന്ന അലസ സമീപനം.

കമല സുരയ്യ

പുരുഷന്മാർക്ക് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അപകർഷതാബോധമാണ് സ്ത്രീകൾക്ക് നേരേയുള്ള അവരുടെ സമീപനം ക്രൂരമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. സ്ത്രീയുടെ സമത്വബോധവും ആത്മവിശ്വാസവും പുരുഷൻ നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികളാണ്. നില നില്പിന് മറ്റൊരാളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ സ്ത്രീയെ ശത്രുവായി മാത്രമെ ഒരു ശരാശരി പുരുഷൻ കരുതുകയുള്ളൂ. എടി പോടി എന്നൊന്നും അവളെ

“സ്ത്രീ
സ്വാതന്ത്ര്യം
അർഹിക്കുന്നില്ല
എന്ന ചിന്ത ഈ
ഇരുപത്തിഒന്നാം
നൂറ്റാണ്ടിലും
വെച്ചുപുലർത്തുന്ന
ഒരു സമൂഹം
ഇവിടെ
നിലനില്ക്കുന്നു“

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

വിളിക്കുവാൻ അവൻ ഭയമുണ്ടാവും. അതുകൊണ്ട് ശരീരം കൊണ്ട് അവളെ കീഴടക്കുവാൻ അവൻ ആഗ്രഹിക്കും.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

“പുരുഷമേധാവിത്വം” എന്നും നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു രാജ്യമാണ് ഭാരതം. സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യം അർഹിക്കുന്നില്ല എന്ന ചിന്ത ഈ ഇരുപത്തി ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലും വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ഒരു സമൂഹം ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നു. പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാർ സ്ത്രീപുരുഷസമത്വത്തിനും സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടിയും വാദിക്കുന്നു. പക്ഷെ അവർക്കും കാര്യമായിട്ടൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ല. പുരുഷന്റെ അടിമയാണ് സ്ത്രീ എന്ന ചിന്താഗതി ഇന്നും നില നിൽക്കുന്നതാണ് സ്ത്രീകളുടെ നേർക്കുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണം. സ്ത്രീ ഒരു “ഉപഭോഗവസ്തു” അല്ല “എന്ന ബോധം പുരുഷനിൽ ഉണ്ടാകാത്തതിനേക്കാളും കാര്യം, കുറ്റകൃത്യവാസന നിലനിൽക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. സ്ത്രീയെ തനിക്കൊപ്പം, തനിക്ക് താൻപോന്നവളായി കാണാൻ പുരുഷൻ കഴിയണമെങ്കിൽ സ്ത്രീ അവളുടെ അപകർഷതാ ബോധം ചീന്തിയെറിഞ്ഞേ മതിയാകൂ.

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്

ഒരു കാരണം സാമൂഹ്യ ചിട്ടകളും ചട്ടങ്ങളും അഭ്യുദയ ലക്ഷ്യമണരേഖകളുമാണ്. മറ്റൊരു കാരണം ഇവയൊക്കെ കാലാകാലങ്ങളിലായി സ്ത്രീകളുടെ മനസ്സിൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നു എന്നതാണ്. നിയമങ്ങളും പുരാണകഥകളും ചരിത്രവും ഒക്കെ എഴുതിയ പുരുഷന്മാർ ഒരിക്കൽ പോലും സ്ത്രീ, പുരുഷൻ തുല്യയാണെന്നോ - സ്ത്രീ പുരുഷ ബന്ധം പരസ്പര പുരകമാണെന്നോ എഴുതിയിട്ടില്ലാത്തത് വിശ്വതത്വമായി സ്ത്രീകൾപോലും അംഗീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാവും.

പ്രൊഫ. എം. പി.മത്തായി

പല കാരണങ്ങളുണ്ട്. ദീർഘകാലമായി രൂപപ്പെട്ടുവന്ന പുരുഷപ്രമത്തതയാണ് മുഖ്യമായത്; ഇതൊരു സാംസ്കാരിക പ്രശ്നമാണ്. ഒരു നൈതിക-ആദ്ധ്യാത്മികതലത്തിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ അവിദ്യ അഥവാ അജ്ഞതയാണ് സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്നു കാണാം.

പി. വത്സല

ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ, പലതരം സംഘർഷങ്ങൾക്ക് അടിമകളാണ്. സാമ്പത്തിക നേട്ടങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ജീവിതയത്നക്കിടയിൽ ചെറുപ്രശ്നങ്ങൾക്കു പോലും പരിഹാരം കാണുന്നതിനു പകരം അവയെ സങ്കീർണ്ണമാക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത കാണുന്നു. ഇവയെല്ലാം കൂടുംബജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുമ്പോൾ പരസ്പരധാരണ, സ്നേഹം എന്നിവ നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അക്ഷമയും അസഹിഷ്ണുതയും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിന് പകരം ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുകയാണ്.

ലളിത ലെനിൻ

സ്ത്രീ ദുർബലയാണെന്നും പുരുഷാധിപത്യവ്യവസ്ഥയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ പുനരുല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള ഉപകരണം മാത്രമാണെന്നും ഉള്ള വശാസം സമൂഹത്തിലും സാംസ്കാരിക ബോധത്തിലും നിരന്തരം ഊട്ടിഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് പ്രധാന കാരണം. സ്ത്രീകൾ പോലും അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രചാരകരായി മാറുവാനും കമ്പോളം സംസ്കാരത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം കൈക്കലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ചരക്കായി മാറുന്ന സ്ത്രീക്കെതിരെ അതനുസരിച്ച് കുറ്റ കൃത്യങ്ങൾ ഏറിവരികയും ചെയ്യുന്നു. പ്രധിരോധശ്രമങ്ങൾക്ക് സമൂഹത്തിന്റെ പിന്തുണ കുറഞ്ഞു വരുന്നതും അതിന് സഹായകമാകുന്നു.

എം. എൻ. കാരശ്ശേരി

സ്ത്രീകളുടെ നേരെ പുരുഷന്മാർ പലവിധ അന്യായങ്ങൾ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ മിക്കതും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ലൈംഗികതയുടെ ആവിഷ്ക്കാരങ്ങളാണ്. പരപീഡനങ്ങൾ

“സ്ത്രീ തന്റെ ഒരുപകരണമോ, വീട്ടുമുഗമോ ആണെന്ന പുരുഷന്റെ തോന്നലാണ് പലതിന്റെയും അടിസ്ഥാനം.”

എം. എൻ. കാരശ്ശേരി

(സാധിസം) മുതലായ രതിവൈകൃതങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ രൂപങ്ങൾ. സ്ത്രീ തന്റെ ഒരുപകരണമോ, വീട്ടുമൃഗമോ ആണെന്ന പുരുഷന്റെ തോന്നലാണ് പലതിന്റെയും അടിസ്ഥാനം.

ബി. എം. സുഹറ

കാലങ്ങളായി നമ്മുടെ സമൂഹം ഒരു പുരുഷമേധാവിത്വ സമൂഹമാണ്. സ്ത്രീകൾ അടങ്ങി ഒരുങ്ങി ജീവിക്കണം എന്ന വീക്ഷണം നിലനിൽക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, എല്ലാം സഹിക്കേണ്ട വളാണെന്നുള്ള ധാരണ സ്ത്രീകളിലും വളർന്നിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീകളോടുള്ള കുറ്റ കൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണം ഈ സ്ഥിതിവിശേഷമാണ്.

ഡോ. വി. തങ്കമണി

ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ സമുദായം പുരുഷമേധാവിത്വം ജീവിതചര്യയുടെ ഒരു ഭാഗമായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ജൈവശാസ്ത്രപരമായി സ്ത്രീ ബലഹീനയാണ്.

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

നിയമവ്യവസ്ഥയോടുള്ള ഉദാസീനഭാവം; സമൂഹം അടിച്ചേല്പിക്കുന്ന ഉപരിപ്ലവ സദാചാരമുഖംമുടികൾക്കുള്ളിൽ സമ്മർദ്ദവിധേയമാകുന്ന രോഗാതുരമായ മാനസികാവസ്ഥ, ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം മൂല്യബോധങ്ങളിൽ വരുത്തിയ അലസ സമീപനം.

ജെ. ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്.

കുറ്റവാസന സമൂഹത്തിൽ എപ്പോഴുമുണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ നേർക്കുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് തോന്നുന്നതിന്റെ ഒരു കാരണം മാധ്യമങ്ങൾ അവക്ക് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് ജനശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്നു എന്നതാണ്. കൂടാതെ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള മൂല്യ ശോഷണവും ഒരു കാരണമായി എടുക്കാം. സ്ത്രീയെ അമ്മയായും, സഹോദരിയായും കണ്ടിരുന്ന കാലം മാറി ഇപ്പോൾ എല്ലാ പരസ്യങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കാനുതകുന്ന ഉപഭോഗവസ്തുവായി കണക്കാക്കുന്ന പ്രവണത ആയിട്ടുണ്ട്.

ജസ്റ്റിസ് ഡി. ശ്രീദേവി

സ്ത്രീകളുടെ നേരേയുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണങ്ങൾ പലതാണ്. സ്ത്രീധനം, മദ്യപാനം, മയക്കുമരുന്നുപ്രയോഗം, അശ്ലീലസാഹിത്യങ്ങളും നീല ചിത്രങ്ങളും, സ്വഭാവവൈപരീത്യം, മാനസികവൈകല്യങ്ങൾ, മാനസികരോഗങ്ങൾ, ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങൾ, പരസ്പരീബന്ധം തുടങ്ങിയവയാണ്.

പുതിയ മില്ലേനിയത്തിൽ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ സർക്കാരോ സംഘടനകളോ വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? സാമൂഹ്യതിന്മകളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനായി ഒരുസാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കേണ്ട ചുമതല ആർക്കാണ്?

കമല സുരയ്യ

സ്ത്രീ സംഘടനകൾ മുറവിളി കൂട്ടുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഫെമിനിസം എന്ന് പറഞ്ഞാൽ പുരുഷ വിദ്വേഷമാമെന്ന് കരുതുന്നവർ ഒരു യുദ്ധവും ജയിക്കുകയില്ല. സർക്കാരിന്റെ വശത്തുനിന്ന് സംവരണത്തെപ്പറ്റി സംഭാഷണം നടക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ സ്വയം വളർത്തിയെടുക്കേണ്ട ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമാണ് ആത്മാഭിമാനം.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ സർക്കാർ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തിയതുകൊണ്ടു മാത്രം കഴിയുകയില്ല. സംഘടനകൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന രംഗമാണിത്. സാമൂഹ്യ

“സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന് മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടത് സമൂഹം തന്നെയാണ്.”

ജെ.ലളിതാംബിക
ഐ.എ.എസ്.

പരിവർത്തനത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കാൻ എന്നും കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇനിയും കഴിയുന്നത് പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കാണ്. അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താക്കൾ ഇനിയും ജനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നളിനി ബേക്കർ

ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നും ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തങ്ങളെ രക്ഷിക്കാനെത്തുമെന്ന് കരുതിയിരിക്കാതെ ഈ ചുമതല വ്യക്തികൾ സ്വയം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുതന്നെ ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു നേതൃത്വമോ, അവതാരമോ ആവശ്യമുണ്ട്.

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്

സർക്കാരോ സംഘടനകളോ - എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഉത്തരം തരാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് ചെയ്യേണ്ടകാര്യമാണ്, സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനം അവസാനിപ്പിക്കുക എന്നത്.

പ്രൊഫ. എം. പി. മത്തായി

സർക്കാരും സാമൂഹ്യസംഘടനകളും കുറേയൊക്കെ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഇവ വേണ്ടത്ര ഫലപ്രദമാകുന്നില്ല. ഒരു സമഗ്ര സാംസ്കാരിക വിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടേ വനിതകൾക്ക് തുല്യത എന്ന അനിവാര്യത സാക്ഷാത്കൃതമാവുകയുള്ളൂ. ഇതിന് പൊതു സമൂഹമാണ് - അവരിൽ ഉൽബുദ്ധരായവരാണ് - മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടത്.

പി. വത്സല

പുതിയ മില്ലേനിയത്തിൽ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ രൂക്ഷമായ അവസ്ഥയാണ് നേരിടേണ്ടി വരുന്നത്. മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ അധികാരത്തിനും ഭാഗാസക്തിക്കും അടിമയാകുന്ന ഇന്നത്തെ ഈ ചുറ്റുപാടിൽ മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾ തകരുന്നു, ഈ തകർച്ച ആദ്യം പരിശോധിക്കുന്നത് സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കുമാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സാമൂഹ്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കാണ് ഒരു പരിവർത്തനത്തിനായുള്ള തുടക്കം കുറിക്കുവാൻ കഴിയുക.

ജെ. ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്.

സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന് മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടത് സമൂഹം തന്നെയാണ്. സന്നദ്ധ സംഘടനകൾക്ക് കാര്യമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കണം. സർക്കാരിന് അതിന്റേതായ പരിമിതികളുണ്ട്. സർക്കാർ വകുപ്പുകൾക്ക് നേതൃത്വവും, സംഘടനകൾക്ക് സഹായവും, പിന്തുണയും നൽകാൻ സാധിക്കും.

എം. എൻ. കാരശ്ശേരി

സർക്കാരുകൾക്ക് പലതും ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. പക്ഷെ അവർ കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ പലതും ചെയ്തത്. കേരളത്തിലെ വി.ടി. പ്രസ്ഥാനം ഓർത്തു നോക്കുക. ഇതിനുവേണ്ടിയെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ചുമതല എല്ലാവർക്കുമുണ്ട് - എന്നിരിക്കെപോലെ നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കെന്നപോലെ എനിക്കും.

ലളിത ലേനിൻ

സർക്കാരും സംഘടനകളും ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സത്രിശാക്തീകരണ പരിപാടികൾ അവരുടെ സമത്വബോധവും സാമൂഹികബോധവും വളർത്തുന്നതിന് വേണ്ടത്ര പര്യാപ്തമല്ല. ഈ ശ്രമങ്ങൾ സാമൂഹികപരിവർത്തനം സൃഷ്ടിക്കണമെങ്കിൽ പുരുഷന്റെ അവബോധത്തിലും സമാന്തരമായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം. അതിന് തുടക്കം കുറിക്കേണ്ടത് സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകരാണ്. സ്ത്രീപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അതിലൊരു മുഖ്യ സ്ഥാനമുണ്ട്.

ബി. എം. സുഹറ

സർക്കാരും സംഘടനകളും ചിലതെല്ലാം ചെയ്യുന്നുണ്ട്, എന്നാൽ അതുമാത്രം പോര.

“അമ്മമാർ സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരു വ്യക്തിത്വം ഉണ്ടെന്നും അവർ രണ്ടാംകിടക്കാർ അല്ല എന്നും പെൺകുട്ടികളെ പറഞ്ഞ മനസ്സിലാക്കണം.”

ബി.എം.സുഹറ

വാസ്തവത്തിൽ സ്ത്രീകൾതന്നെയാണ് സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കേണ്ടത്. അത് വീടുകളിൽനിന്നും തന്നെ തുടങ്ങണം. അമ്മമാർ സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരു വ്യക്തിത്വം ഉണ്ടെന്നും അവർ രണ്ടാംകിടക്കാർ അല്ല എന്നും പെൺകുട്ടികളെ പറഞ്ഞ് മനസ്സിലാക്കണം.

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

വ്യക്തികളുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട കരുത്താർന്നതും ബുദ്ധിപൂർവ്വകവുമായ പ്രതികരണങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ കൂട്ടായ്മ ഉണ്ടാകണം. സർക്കാരും സംഘടനകളും സാമൂഹ്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പലപ്പോഴും ക്രാന്തദർശിത്വം പ്രകടിപ്പിച്ചുവെന്നു വരില്ല.

ഡോ. വി. തങ്കമണി

പരിഹാരത്തിനായുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വളരെ പരിമിതങ്ങളാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീകൾക്ക്, കൂടാതെ ഇച്ഛാശക്തിയുള്ള ഒരു ഗവൺമെന്റിന്.

ജസ്റ്റിസ് ഡി. ശ്രീദേവി

സ്ത്രീകൾക്കെതിരെയുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ തടയാൻ ബോധവൽക്കരണപരിപാടികളുമായി സ്ത്രീസംഘടനകൾ മുന്നേറുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്കെതിരെയുള്ള അതിക്രമങ്ങൾക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചു സർക്കാരിനു റിപ്പോർട്ടു നൽകാൻ ഇവിടെ വനിതാകമ്മീഷൻ രൂപവൽക്കരിച്ചു. പക്ഷേ സാമ്പത്തികപരാധീനത മൂലം വനിതാകമ്മീഷൻ കൊണ്ട് ആഗ്രഹിച്ചതൊന്നും അവിടെ നടക്കുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരു വേദിയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ് വനിതാകമ്മീഷൻ. സ്വഭാവവൈപരീത്യം, മദ്യപാനം, സ്ത്രീധനം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിലൂടെ തകർന്ന ദാമ്പത്യത്തെ പുത്തൻപ്രതീക്ഷകൾ നൽകി വിട്ടുവീഴ്ചക്കു തയ്യാറാക്കി ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ഇവിടെ കടുംബ കോടതികളുണ്ട്. സാമൂഹികപരിവർത്തനത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കേണ്ട ചുമതല ജനങ്ങൾക്കും സർക്കാരിനുമാണ്. ഇതു ഭരണഘടനാപരമായ അവകാശമാണ്.

നമ്മുടെ സമൂഹം പെൺശിശുഹത്യയെ മൗനമായി അംഗീകരിക്കുകയും അതിനെക്കുറിച്ച് വിലപിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വീക്ഷണത്തോട് താങ്കൾ യോജിക്കുന്നുവോ?

കമല സുരയ്യ

പെൺശിശുഹത്യയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ തെളിവുകൾ കിട്ടിയിട്ടില്ല. സ്ത്രീധനത്തുക വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാവാം പെൺകുട്ടികളുടെ ജനനം ആഘോഷിക്കപ്പെടാത്തത്. പുരുഷന്മാർ തങ്ങളുടെ ശരീരം വലിയ തുകയ്ക്കും ഭൂമിക്കും കെട്ടിടത്തിനും വേണ്ടി വില്ക്കുവാൻ തയ്യാറാകുന്ന ആൺ വേശ്യകളായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

സമൂഹം മുഴുവൻ പെൺശിശുഹത്യയെ മൗനമായി അംഗീകരിക്കുന്നു എന്ന വീക്ഷണത്തോട് എനിക്ക് യോജിപ്പില്ല. ഒരു ചെറിയ വിഭാഗത്തിന് ഇങ്ങനെ ഒരു ചെറിയ വീക്ഷണമുണ്ടായേക്കാം.

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്

കേരളത്തിലെ സമൂഹം അത്ര ക്രൂരമല്ല എന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം. ഇവിടെ പെൺ ഭ്രൂണഹത്യകൾ അത്ര വ്യാപകമല്ല.

ബി. എം. സുഹാറ

യോജിക്കുന്നില്ല. അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കേരളത്തിൽ പെൺഭ്രൂണഹത്യ കുറവാണ്. ഭ്രൂണഹത്യക്ക് ഖുർ ആനിൽ മതപരമായ വിലക്കുള്ളതുകൊണ്ട് ഇസ്ലാം സമൂഹത്തിൽ അത് കുറവാണ്.

“സ്ത്രീധനമാണ് പെൺ ഭ്രൂണഹത്യക്ക് അടിസ്ഥാന കാരണം.”

ജസ്റ്റിസ് ഡി.ശ്രീദേവി

പ്രൊഫ. എം. പി. മത്തായി

സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനം പോലെ പ്രാകൃതവും. ഭീകരവുമായ മറ്റൊന്നില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നയാളാണ് ഞാൻ. ഭൂണാവസ്ഥയിലേ ആക്രമണത്തിന് വിധേയയാകാൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവളാണ് സ്ത്രീ. എനിക്ക് സമാഹരിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന സകല ശക്തിയോടുകൂടി ഞാൻ ഈ പൈശാചികതയെ അപലപിക്കുന്നു.

ഡോ. വി. തങ്കമണി

അതെ. നിശ്ശബ്ദമായതും മൗനവുമായ അംഗീകാരം അതിനുണ്ട് എന്നു പറയുമ്പോൾ ദുഃഖമുണ്ട്.

പി. വത്സല

ഇന്ന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വലിയ പ്രശ്നമാണ് പെൺഭൂണഹത്യ. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ഭൂണത്തിന്റെ വൈകല്യങ്ങൾ കണ്ടു പിടിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച് ആയിരുന്നെങ്കിലും അത് ലിംഗനിർണ്ണയത്തിലാണ് ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. സ്ത്രീധനം പോലുള്ള സാമൂഹിക അനാചാരങ്ങൾ പരിഹരിക്കാത്ത കാലത്തോളം പെൺഭൂണഹത്യക്ക് തടയിടാൻ കഴിയുകയില്ല.

ലളിത ലേനിൻ

പെൺശിശുഹത്യയെ മൗനമായി അംഗീകരിക്കുന്നത് അധമതമാണ്. വിലാപംകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല. പെൺശിശുഹത്യയുടെ അടിസ്ഥാന കാരണങ്ങൾക്കെതിരെ ആഞ്ഞടിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് പ്രധാനം.

ജെ.ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്.

ശിശുഹത്യ വളരെ ഗൗരവത്തോടു കൂടി വീക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ സമൂഹം പെൺ ശിശുഹത്യയെ മൗനമായി അംഗീകരിക്കുകയും, അതിനെക്കുറിച്ച് വിലപിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നുമുള്ള വീക്ഷണത്തോട് മനസ്സാക്ഷിയുള്ള ആർക്കും യോജിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഈ ചോദ്യം പോലും ശരിയല്ല എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം; എന്റെ പ്രതിഷേധവും അറിയിക്കുന്നു.

ജസ്റ്റിസ് ഡി. ശ്രീദേവി

പെൺഭൂണഹത്യ ഒരു കൊലപാതകമാണ്. സ്ത്രീധനമാണ് പെൺഭൂണഹത്യക്ക് അടിസ്ഥാന കാരണം. അതിനെ ഈ ഭാരതമണ്ണിൽ നിന്നും എന്തെന്നേക്കുമായി അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഭാരതമണ്ണിൽനിന്നു മാത്രമല്ല ഈ ഭൂമിയിൽ നിന്നുതന്നെ അവസാനിപ്പിക്കണം.

ഈ ആധുനിക കാലത്ത് വിവാഹസമ്മാനത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ വേഷംമാറി വരുന്ന സ്ത്രീധന സമ്പ്രദായത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ടെന്ന് താങ്കൾ കരുതുന്നുവോ? അത് ഒരു തരത്തിൽ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഗമാണോ? സ്ത്രീധന സമ്പ്രദായത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള തിന്മകൾ സമൂഹത്തിന്റെ ചില ശ്രേണികളിൽ മാത്രമാണെന്ന് താങ്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ? വിവാഹം ഒരു കൈമാറ്റക്കച്ചവടം അല്ലെന്ന ശക്തമായ ബോധവൽക്കരണം ശരിയായ ദിശയിലേക്കുള്ള ഒരു ചുവടുവയ്പായിത്തീരുമോ?

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്.

ആധുനികകാലത്തോ, പുരാതനകാലത്തോ - ഒരുകാലത്തും സ്ത്രീധനത്തിന് പ്രസക്തിയില്ല. സ്ത്രീധനം സംസ്കാരത്തിന്റെയല്ല - സംസ്കാരമില്ലായ്മയുടെയാണ് ഭാഗം. സ്ത്രീധന സമ്പ്രദായം കേരളത്തിന്റെ വടക്കോട്ട് അത്ര പ്രചാരത്തിലല്ല. തെക്കു ഭാഗത്തും, ജോലിയുള്ള സ്ത്രീകളോട് സ്ത്രീധനം ആവശ്യപ്പെടാറില്ല. ബോധവൽക്കരണം, ശക്തമായ നിയമം, അതിന്റെ ശരിയായ പരിപാലനം, സ്ത്രീകളുടെ ദുഃഖനിശ്ചയം, പുരുഷന്മാരുടെ തീരുമാനം - ഇവയെല്ലാം ചേർന്നാലേ സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം ഇല്ലാതാവൂ.

“സ്ത്രീധനവിരുദ്ധ നീക്കം ഒരു ശക്തമായ പ്രസ്ഥാനമായി - movement - ആയിത്തീർന്നെങ്കിലേ മാറ്റമുണ്ടാവൂ എന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്.”

പ്രൊഫ.എം.പി.മത്തായി

കമല സുരയ്യ

രക്ഷിതാക്കൾ സമൂഹത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും അത്തരം ക്രയവിക്രയം vulgar ആണെന്നും സംസ്കൃതചിത്തരായ യുവതീ യുവാക്കൾ എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നുവെന്ന് അന്ന് നാം ഒരു നവയുഗം ആരംഭിച്ചുകാണാം. പാശ്ചാത്യരുടെ വസ്ത്രധാരണരീതി അനുകരിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ കാലത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കുവാൻ. പ്രേമത്തേപ്പറ്റിയുള്ള പാശ്ചാത്യ നിഗമനത്തിനോട് യോജിക്കുകയും വേണം. അഭ്യസ്തവിദ്യയായ ഒരു യുവതി അപരിചിതനായ ഒരു മനുഷ്യനോടൊന്നിച്ച് സഹശയനം നടത്തുവാൻ തയ്യാറാവണം എന്ന് സമൂഹം ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നു. രക്ഷിതാക്കളുടെ അനുമതി യോടെ അവൾ അയാളാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിലെ vulgarity യെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു നോക്കുക.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായത്തെ എതിർക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ് ഞാൻ. സ്ത്രീധനം അനീതിയാണ്. അത് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന് പറഞ്ഞ് അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവർ ധാരാളമുണ്ട്. പക്ഷെ അതിന്റെ തിന്മകൾ സമൂഹത്തെ നാണിപ്പിക്കുകയാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ ചില ശ്രേണികളിൽ മാത്രമല്ല, എല്ലാ തലത്തിലും ഈ തിന്മകൾ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. വിവാഹം ഒരു കൈമാറ്റക്കച്ചവടം അല്ലെന്ന് ബോധവൽക്കരണം കൊണ്ടുമാത്രം ഇതവസാനിക്കുകയില്ല. സമൂഹം മുഴുവൻ ഒരു മനസ്സായി നിന്നാൽ മാത്രമേ ഈ തിന്മക്ക് അറുതി വരുത്താൻ കഴിയൂ.

നളിനി ബേക്കൽ

സ്ത്രീയാണ് ധനം എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഇന്നാവശ്യം. സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെയല്ല, സംസ്കാരരാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. പെൺശിശുഹാത്വവും മറ്റും ഈ വിധത്തിൽ തുടർന്നുപോയാൽ പ്രത്യേകിച്ചൊരു ബോധവൽക്കരണം കൂടാതെതന്നെ സ്ത്രീധനം പുരുഷധനത്തിന് (ശുല്കം) വഴിമാറിക്കൊടുക്കും.

പ്രൊഫ. എം. പി. മത്തായി

സ്ത്രീധന സമ്പ്രദായം സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു സാമൂഹ്യപ്രശ്നമാണ്. പുരുഷന്മാരുടെയും അവരാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന സമൂഹത്തിന്റെയും മനോഭാവങ്ങളിലും സമീപനങ്ങളിലും മൗലികമായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവാതെ ഈ സമ്പ്രദായം ഇല്ലാതാക്കാനാവില്ല. ബോധവൽക്കരണം കൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പ്രകടമായ വ്യതിയാനം ഇക്കാര്യത്തിലുണ്ടാവുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ അനുഭവങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. സ്ത്രീധനവിരുദ്ധ നീക്കം ഒരു ശക്തമായ പ്രസ്ഥാനമായി - movement - ആയിത്തീർന്നെങ്കിലേ മാറ്റമുണ്ടാവൂ എന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്.

പി. വത്സല

ആധുനികകാലത്ത് സ്ത്രീധനത്തെ വിലകൂടിയ ഉപഭോഗങ്ങളുടെ രൂപമായി മാറ്റുന്നത് അസുരമായ കമ്പോളശക്തിയും അതിനു വേണ്ടിയുള്ള പരസ്യങ്ങളുമാണ്. ദാമ്പത്യം സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും പിറക്കാൻ പോകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ ശക്തി പകരുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമായി മാറണം. സ്ത്രീകൾ സാമ്പത്തിക സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുമ്പോൾ ഈ സ്ഥിതി മാറുമെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്.

ബി. എം. സുഹാ

സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം മുസ്ലീം സമുദായത്തിൽ മുന്യുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുരുഷൻ സ്ത്രീക്ക് ധനം (മെഹർ) നല്കി അവളെ സ്വീകരിക്കുക എന്നതാണ് വിവാഹത്തിന്റെ മതപരമായ ചടങ്ങ്. മറ്റ് സമൂഹങ്ങളിലും ഇന്നുള്ളതേതാളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിവാഹം ആർഭാടമാക്കാനാണ് സ്ത്രീധനം വാങ്ങുന്നത്. അത് പെൺകുട്ടികൾക്ക് കിട്ടുന്നതും ഇല്ല. വിവാഹം ഇന്നൊരു ചടങ്ങുമാത്രമല്ല ഒരു പൊങ്ങച്ചത്തിന്റെ പ്രദർശനം കൂടിയാണ്. സ്ത്രീധനവും മറ്റു സമ്മാനങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ ശ്രേണികളിലുമുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലം വ്യത്യാസമാണെന്നുള്ളതു. ഉയർന്ന സ്ഥിതിയിലുള്ളവർക്ക് അത് ഒരു പ്രശ്നമല്ല. താഴേക്കിടയിലുള്ളവർക്കാണ് സ്ത്രീധനത്തിന്റെ തിന്മകൾ കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ബോധവൽക്കരണം തീർച്ചയായും ഒരു ചുവടുവയ്പാകും.

“നല്ലൊരു ശതമാനം സ്ത്രീകൾക്കും പണത്തിലുള്ള ആർത്തി സ്ത്രീധന സമ്പ്രദായം തുടരുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നാണ്.”

ഡോ. വി. തങ്കമണി

എം. എൻ. കാരശ്ശേരി

സ്ത്രീയന സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഏതുരുപത്തെയും ഞാൻ എതിർക്കുന്നു. മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുവാൻ വികാരവിചാരങ്ങളും ആശയാദർശങ്ങളും മതി, പൊന്നും പണവും വേണ്ട.

ലളിത ലേനിൻ

സ്ത്രീയെ വിലപനച്ചുരക്കാക്കുന്ന ഇന്നത്തെ സ്ത്രീയനസമ്പ്രദായത്തിന് ഒരു പ്രസക്തിയുമില്ല. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് അതെന്ന് കരുതുന്നത് തികഞ്ഞ അബദ്ധമാണ്. ഇതിന്റെ തിന്മകൾ സമൂഹത്തിന്റെ സർവ ശ്രേണികളിലുമുണ്ട്. വിവാഹം വെറും കൈമാറ്റച്ചവടമല്ലെന്ന ബോധവൽക്കരണം ശരിയായ ദിശയിലേക്കുള്ള ഒരു ചുവടുവയ്പു തന്നെയാണ്.

ഡോ. വി. തങ്കമണി

അതെ. നമ്മുടെ “സംസ്കാരം” ആ വാക്കുപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ “കുടുംബജീവിതം” എന്നതിന്റെ ഭാഗമായി മാറിയിട്ടുണ്ട് സ്ത്രീയനം. പ്രത്യേകിച്ചും സാമ്പത്തികമായി താഴേക്കിടയിലുള്ളവരിലാണ് ഈ പ്രശ്നം രൂക്ഷമായി അനുഭവപ്പെടുന്നത് (മറ്റുവിഭാഗങ്ങളിൽ ഒരു പരിധിവരെ പ്രശ്നങ്ങൾ മറക്കപ്പെടുന്നു). നല്ലൊരു ശതമാനം സ്ത്രീകൾക്കും പണത്തിലുള്ള ആർത്തി സ്ത്രീയനസമ്പ്രദായം തുടരുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നാണ്.

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

വിവാഹം വിശുദ്ധമായ ഒരു കരാറാണെന്നു പറയാം. കരാർവ്യവസ്ഥകൾ കാലക്രമേണ സങ്കീർണ്ണവും കച്ചവടസ്വഭാവത്തോടെ കൂടിലതകൾ നിറഞ്ഞതായി. ചില വിവാഹ ചടങ്ങുകൾ നിരീക്ഷിച്ചാൽ കാളച്ചവടത്തിന്റെ പ്രതീകാത്മകത പ്രകടമാണ്. അവനവനില്ലാത്തതൊക്കെ ഭർത്താവുദ്യോഗത്തിലൂടെ നേടാമെന്ന ധാരണ പുലർത്തുന്നവരുണ്ട്. പ്രതിഭകൊണ്ട് തന്നെ തോല്പിക്കുന്നയാളെ മാത്രമേ വരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച ഗാർഗ്ഗിയെപ്പോലുള്ള പെൺകുട്ടികളുടെ തലമുറക്കേ പ്രതിവിധി കാണാൻ കഴിയൂ.

ജെ. ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്.

ചില സമൂഹങ്ങളിൽ സ്ത്രീയനം അവരുടെ ആചാരത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ സ്ത്രീയനം ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത, മകനെ പോലെ മകൾക്കും മാതൃ/പിതൃ സ്വത്തിൽ തുല്യ അവകാശം ലഭിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽ പോലും ഇപ്പോൾ സ്ത്രീയനം സാധാരണമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ ശ്രേണികളിലും സ്ത്രീയനം പടർന്നു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാർക്ക് അധ്വാനിക്കാതെ പണക്കാരനാവാനുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു വിവാഹം. ശക്തമായ ബോധവൽക്കരണം വിവിധ തലങ്ങളിൽ അത്യാവശ്യമാണ്.

ജസ്റ്റിസ് ഡി. ശ്രീദേവി

സ്ത്രീയനം ഇന്നു നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയെ ഒരു ഉപഭോഗവസ്തുവാക്കി, അവൾക്കുവേണ്ടി സ്ത്രീയനം കൊടുത്ത് ഒരു പുരുഷനെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുകയാണ്. വിവാഹം ഒരു കച്ചവടമല്ലെന്നും മറിച്ച് പരമപവിത്രമായ ഒരു ബന്ധമാണെന്നും ഉള്ള ബോധം ഇവിടുത്തെ ഓരോ പൗരനും ഉണ്ടാകണം. സ്ത്രീയനനിരോധനനിയമം ഇന്നും കടലാസിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നു. കാരണം ജനങ്ങളുടെ പിന്തുണ നിയമത്തിനു കിട്ടാത്തതുതന്നെ. സ്ത്രീയനവിപത്തു ദൃശ്യ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യ മനസ്സിലെത്തിക്കണം. സ്ത്രീയന വിപത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ ധാരാളമുണ്ടാകണം. സ്കൂൾതലത്തിൽ തന്നെ സ്ത്രീയനത്തെപ്പറ്റിയും അതുണ്ടാക്കുന്ന വിപത്തുകളെപ്പറ്റിയും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ബോധവൽക്കരണം നൽകണം. സ്ത്രീയനവിരുദ്ധ സമിതികൾ ദേശീയതലത്തിൽ ഉണ്ടാകണം. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിൽ ഒരു പരിധിവരെ സ്ത്രീയനത്തെ ചെറുക്കാം.

“സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വന്തം നിലയിൽ നില്ക്കാനുള്ള ജോലി, സ്വതന്ത്രചിന്താശക്തി എന്നിവ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ബോധവൽക്കരണത്തിലൂടെ ഒരു മാറ്റം തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും.”

പി. വത്സല

ഇൻഡ്യയിലെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെക്കാൾ താരതമ്യേന സ്ത്രീകളുടെ നില മെച്ചപ്പെട്ട കേരളത്തിലും സ്ത്രീധനത്തിനായുള്ള കൊലപാതകങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീധനനിരോധന നിയമമുണ്ടായിട്ടു പോലും ഈ 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും സ്ത്രീപീഡന വാർത്തകൾ വർദ്ധിക്കുകയാണെന്ന് താങ്കൾ കരുതുന്നുണ്ടോ? താങ്കളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്ത്രീധനത്തിന്റെ പേരിലുള്ള മരണസംഖ്യ കുറയ്ക്കുവാൻ എന്തുകൊണ്ട് നിലവിലുള്ള നിയമങ്ങൾ ഫലപ്രദമാകുന്നില്ല?

കമല സുരയ്യ

സ്ത്രീധനത്തിന് വേണ്ടി കൊലപാതകങ്ങൾ നടക്കുന്നതായി കേൾക്കാറുണ്ട്. ഭാഗ്യവശാൽ കേരളത്തിൽ അതൊന്നും സംഭവിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്ത്രീപീഡനം അൻപതു വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് നടന്നിരുന്നു. പക്ഷേ ഗർഭിണികളെ കിണറ്റിലിട്ട് കൊല്ലുവാൻ പീഡിപ്പിച്ച ധനികന്റെ ശിക്ഷിപ്പിന് മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്ന് പത്രങ്ങൾ കുറവായിരുന്നു. ജനകീയ ക്രൂരക്രിത്യങ്ങൾ പുറത്തു പറയുവാൻ എല്ലാവർക്കും സങ്കോചമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് ധനവാദമേ ഭയപ്പെടുന്നത് സർക്കാരും സർക്കാരിന്റെ നക്കാപ്പിച്ചശമ്പളം വാങ്ങുന്ന ജീവനക്കാരുമാണ്. സ്ത്രീക്ക് തന്റെ ഭർത്താവിന് കിട്ടുന്ന ശമ്പളത്തിന്റെ ഇരട്ടി ശമ്പളം കിട്ടുമ്പോൾ അവൾക്ക് തുല്യത ലഭിക്കും. പിന്നീട് അവൾക്ക് ധൈര്യത്തോടെ ജീവിക്കാം സമൂഹത്തെ നേരിടാം.

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്.

സ്ത്രീധന കൊലപാതകങ്ങൾ, സ്ത്രീപീഡനങ്ങൾ എന്നിവ കൂടുതലായി പോലീസിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. സാക്ഷരരായിട്ടുള്ള സ്ത്രീകൾ ഇന്നത്തെക്കാലത്ത് പീഡനം സഹിക്കാൻ തയ്യാറാവില്ല. ഇതാവും കൂടുന്ന പ്രതീതി സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. സ്ത്രീധന മരണങ്ങൾ തടയാൻ നിയമത്തിന് സാധിക്കില്ല. പക്ഷേ നടന്നാൽ അതിൽ ഫലപ്രദമായ നടപടി കൈക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കും. ഇന്ന് പോലീസിന് ഇതുപോലുള്ള കേസുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പ്രത്യേകം പരിശീലനം നൽകുന്നുണ്ട്. കടുത്ത ശിക്ഷകളും ആശിക്ഷക്ക് പത്രത്താളുകൾ വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യവും നൽകിയാൽ ചിലപ്പോൾ ഒരു പരിധിവരെ ഇതു തടയാൻ സാധിച്ചേക്കാം.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

സ്ത്രീധനത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള കൊലപാതകങ്ങൾ കേരളത്തിൽ കുറവാണ്. സ്ത്രീ ധനത്തിനെതിരായി നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടായതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. അതിനെ കർശനമായി നടപ്പാക്കാനും നമുക്ക് കഴിയണം. നിയമം നടപ്പാക്കേണ്ടവർ അതിന് ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിക്കണം.

നളിനി ബേക്കൽ

നിയമത്തിലെ പഴുതുകളും നിയമനിർവ്വഹണത്തിന് വരുന്ന കാലതാമസവും രാഷ്ട്രീയമായ ഇടപെടലുകളും മൂലം നിയമങ്ങൾ ഫലപ്രദമാകാതെ വരുന്നു.

പ്രൊഫ. എം. പി. മത്തായി

സ്ത്രീപീഡനവാർത്തകളല്ല - സ്ത്രീപീഡനങ്ങൾ തന്നെയാണ് പെരുകുന്നത്. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകൾ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെക്കാൾ ഭേദമാണ് എന്ന അഭിപ്രായം ശരിയല്ല എന്നാണ് പഠനങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നത്. കേരളസ്ത്രീകൾ വളരെയേറെ യാഥാസ്ഥിതികത്വം പുലർത്തുന്നവരാണ്; കപടമാന്യത പാലിക്കാൻ വെമ്പുന്നവരും.

പി. വത്സല

കേരളത്തിൽ സ്ത്രീധനമരണം കൂടുന്നു എന്നത് സത്യമാണ്. നിയമം കൊണ്ട് ഇതിനെ തടയാൻ കഴിയുകയില്ല. സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വന്തം നിലയിൽ നില്ക്കാനുള്ള ജോലി, സ്വതന്ത്രചിന്താശക്തി എന്നിവ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ബോധവൽക്കരണത്തിലൂടെ ഒരു മാറ്റം തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും. വിവാഹമാണ് സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്ന ധാരണ പെൺ കുട്ടികൾ മാറ്റി വ്യക്തിത്വ വികാസത്തിന് മുൻതൂക്കം കൊടുക്കണം.

“കോടതികൾ ഉണ്ടായാൽ മാത്രം നിയമം നടപ്പിലാക്കാ-
നാവില്ല. സമൂഹിക ബോധമുള്ള മനുഷ്യരുടെ നിയമ സാക്ഷരതയും സഹകരണവും കൂടി വേണം.”

ലളിത ലെനിൻ

ഡോ. വി. തങ്കമണി

സ്ത്രീകൾക്കെതിരെയുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ വാർത്തകൾ കൂടുതലായി മാധ്യമങ്ങളിൽ കാണുന്നു. കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ ആധിക്യമോ അവ വാർത്താമാധ്യമങ്ങൾ കൂടുതലായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതോ ആവാം കാരണം. സ്ത്രീധനമെന്ന പീഡനം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ നിയമനിർമ്മാണത്തിന് മാത്രമായി സാധ്യമല്ല. പുരുഷന് സാക്ഷരത മാത്രമല്ല ബോധവൽക്കരണവും നൽകണം. അവൻ തന്റെ ജീവിതപങ്കാളിയുടെ മാനുത മനസ്സിലാക്കി വേണം പെരുമാറാൻ.

എം. എൻ. കാരശ്ശേരി

ഇൻഡ്യയിലെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ നില മെച്ചമാണ് എന്നു പറയുന്നത് ഒരു മിഥ്യയാരണയാണ്. ആറു മണി കഴിഞ്ഞാൽ പെണ്ണിന് ഒറ്റക്ക് വഴിയിലിറങ്ങാൻ പറ്റാത്ത ഏക സംസ്ഥാനമാണ് കേരളം. സ്ത്രീകൾക്ക് ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുവാൻ ഏറ്റവും വിഷമം കേരളത്തിലാണ്. സ്ത്രീ ആത്മഹത്യകൾ കേരളത്തിൽ കൂടുതലാണ്. പിന്നെങ്ങനെ?

ലളിത ലേനിൻ

പോരായ്മകളുണ്ടെങ്കിലും ഉള്ള നിയമങ്ങൾ വേണ്ടും വിധം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് പീഡനങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. കോടതികൾ ഉണ്ടായാൽ മാത്രം നിയമം നടപ്പിലാക്കാനാവില്ല. സാമൂഹികബോധമുള്ള മനുഷ്യരുടെ നിയമസാക്ഷരതയും സഹകരണവും കൂടി വേണം.

ബി. എം. സുഹറ

ഇൻഡ്യയിൽ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർ പോലും സ്ത്രീധനത്തിന് വേണ്ടി ക്രൂരതകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സ്ത്രീധനമരണവാർത്തകൾ കേരളത്തിൽ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളേക്കാൾ താരതമ്യേന കുറവാണ്. കേരളത്തിൽ ഇതൊരു വാർത്തയാക്കാൻ ആളുകൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഇൻഡ്യയിലാകെയും കേരളത്തിൽ തന്നെയും കൊലപാതകം വരെ സ്വാധീനം കൊണ്ട് തേച്ചുമാച്ചു കളയുവാൻ കഴിയുന്നു. നിയമം കൊണ്ട് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

സ്ത്രീപീഡനങ്ങളാണോ, അതേക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകളാണോ ഇപ്പോൾ വർദ്ധിക്കുന്നത് എന്നാണ് സംശയം. നിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കാൻ കൂടിയുള്ളതാണെന്ന ധാരണ സമൂഹത്തിൽ പ്രബലപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീതന്നെ സ്ത്രീക്ക് ശത്രുവാകുന്ന സാഹചര്യങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നു.

ജെ. ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്.

സ്ത്രീധനം വാങ്ങുന്നതും സ്ത്രീധനത്തിന്റെ പേരിലുള്ള പീഡനവും ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റങ്ങളായതുകൊണ്ടും, പരാതിയിന്മേൽ നടപടികളുണ്ടാകുന്നതു കൊണ്ടുമാണ് കൂടുതൽ സംഭവങ്ങൾ പുറത്തു വരുന്നത്. ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കിയതുകൊണ്ടുമാത്രം കാര്യമില്ല. ഒന്നുകിൽ അത് കാര്യമായി നടപ്പിൽ വരുന്നുണ്ടോ എന്ന് നിരീക്ഷിക്കാൻ ശക്തമായ ഒരു ഏജൻസി വേണം. ഇല്ലെങ്കിൽ സമൂഹ മന:സ്സാക്ഷി ഉണർന്ന് പ്രവർത്തിക്കണം.

ജസ്റ്റിസ് ഡി. ശ്രീദേവി

സ്ത്രീധനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വഴക്കിൽ പല സ്ത്രീകളും ക്രൂശിക്കപ്പെടുന്നു. സ്ത്രീ പൊട്ടിത്തെറിച്ചും, മണ്ണെണ്ണയിൽ കത്തിയെരിഞ്ഞും ധാരാളം സ്ത്രീകൾ മരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീധന നിരോധനനിയമത്തിലെ പല വ്യവസ്ഥകളും ഭേദഗതി ചെയ്യണം. സ്ത്രീധനം വാങ്ങുന്നവനെ കുറ്റവാളിയാക്കണം. സ്ത്രീധനപീഡനത്തിനെതിരെ ശക്തമായ നിലപാടെടുക്കാൻ സ്ത്രീകളെ ബോധവൽക്കരിക്കുകയും പ്രാപ്തരാക്കുകയും വേണം. നിയമപ്രകാരമുള്ള കർശന നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാൻ സ്ത്രീകൾ മുന്നോട്ടുവരാത്തതാണ് സ്ത്രീധനപീഡനം വർദ്ധിക്കുന്നതിനൊരു കാരണം.

**“നല്ല മാതാ
പിതാക്കൾക്ക്
മാത്രമെ നല്ല
മക്കളെ
വളർത്തിയെടുക്കു
വാനുള്ള കഴിവ്
ഉണ്ടാവു-
കയുള്ളൂ.”**

കമല സുരയ്യ

സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ഉതകുന്ന തരത്തിൽ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയുമോ? അതെങ്ങനെയാണ് പ്രായോഗികമാക്കേണ്ടത്?

കമല സുരയ്യ

ബാല്യദശയിൽത്തന്നെ മന:ശ്ലാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധരുടെ സഹായത്തോടെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു പരിശീലനപരിപാടി വിദ്യാലയങ്ങൾ ഒരുക്കേണ്ടതുണ്ട്. കുട്ടികളെ ഒരു ക്ലാസായി കാണാതെ ഓരോ വ്യത്യസ്ത വ്യക്തികളായി കാണുവാൻ അധ്യാപകൻ തയ്യാറാവണം. വ്യക്തിത്വ വികസനം വൈകാരികപക്വതക്ക് വഴി തെളിക്കും. രക്ഷിതാക്കളും കൂടുതൽ സമയം കുട്ടികളുമായി ചിലവഴിക്കണം. നല്ല മാതാപിതാക്കൾക്ക് മാത്രമെ നല്ല മക്കളെ വളർത്തിയെടുക്കുവാനുള്ള കഴിവ് ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം , സംസ്കാരം ഉയർത്താൻ ഉപകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, ജോലിസമ്പാദനത്തിനും അതുവഴി സ്വത്തുസമ്പാദനത്തിനും ഉള്ള ഒരുപാധി മാത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ ലാഭകരമായ ഒരു Business ആയി മാറിയിരിക്കുകയല്ലേ? അതുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാൻ ഉതകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി എന്ന സ്വപ്നത്തിന് എന്തു പ്രസക്തി?

നളിനി ബേക്കൽ

വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ തീർച്ചയായും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ സമൂഹത്തിന്റെ ശക്തമായ ഇച്ഛാശക്തി ഇതിനായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്.

തീർച്ചയായും. അത് സർക്കാരും വിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പും ചേർന്ന് തീരുമാനിക്കേണ്ടതാണ്. കൂടുതൽ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകേണ്ടത് പ്രായപൂർത്തിയായ ആൺമക്കളുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കാണ്!

പ്രൊഫ. എം. പി. മത്തായി

സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനം അവസാനിപ്പിക്കുവാനുള്ള മഹായജ്ഞത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് നിർണ്ണായക സ്ഥാനമുണ്ട്. പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഈ വിഷയം യഥോചിതം സംയോജിപ്പിക്കുവാനും, അത് ഫലപ്രദമായി പഠിപ്പിക്കുവാനും, കലാലയ പരിസരങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കാനും തുടർന്ന് പൊതുസമൂഹത്തിൽ വിവിധ തലങ്ങളിലേക്ക് വിപുലീകരിക്കാനും സാധിക്കും.

പി. വത്സല

നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലൂടെ സ്ത്രീകളോടുള്ള വിവേചനം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. സോഷ്യൽ സയൻസുകൾക്ക് മുൻതൂക്കം കൊടുത്തു കൊണ്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കണം. ഇന്ന് വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന പ്രൊഫഷണലിസം ഇതിന് എതിരാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സമൂഹങ്ങളുമായുള്ള ഇന്ററാക്ഷൻ ആണ് വേണ്ടത്. അത് ഔദ്യോഗിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സാധ്യമല്ല.

ജസ്റ്റിസ് ഡി. ശ്രീദേവി

വിവേചനം ഇല്ലാതാക്കാൻ സ്ത്രീകളെ , അവരുടെ മൗലികാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചും, അവ ലംഘിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചും ബോധവൽക്കരിക്കണം. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള നിയമസാക്ഷരതയും ക്ലാസുകൾ ഉണ്ടാകണം. ഇതിനു സർക്കരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും നീക്കം ആവശ്യമാണ്. ഇതു

**“സമൂഹത്തെ-
യാകെ
സ്വാധീനിക്കാൻ
കഴിയുന്നവരുമായ
സ്ത്രീകളുടെ
ആന്തരഗാമി
ഊർജ്ജ
സ്രോതസ്സാകണം.”**

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

പ്രായോഗികമാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ജെ. ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്.

വിവാഹം ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യമല്ല; പുരുഷന് എത്രത്തോളം വിവാഹം ആവശ്യമുണ്ടോ അതുപോലെ മാത്രമേയുള്ളൂ സ്ത്രീക്കും എന്ന രീതിയിലുള്ള ബോധവൽക്കരണം പെൺകുട്ടികളുടേയും അവരുടെ മാതാപിതാക്കളുടേയും ഇടക്ക് നടത്തണം. പെൺകുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ച് സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാൻ പ്രാപ്തരാക്കണം. അപ്പോൾ അവർക്ക് കൂടുതൽ ആത്മവിശ്വാസവും, ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാവുന്നതുമായ തന്റേടവും ഉണ്ടാകും. സ്ത്രീധനം ആവശ്യപ്പെട്ടുവരുന്ന പുരുഷനെ നിരാകരിക്കാനുള്ള തന്റേടം പെൺകുട്ടികൾക്കുണ്ടാകണം. അതിനുള്ള ധാർമ്മികപിന്തുണ അച്ഛനമ്മമാർ നല്കണം.

എം. എൻ. കാരശ്ശേരി

സ്ത്രീപുരുഷ സമത്വം എന്ന ആശയം ഭാഷാപഠനത്തിന്റെയും സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെയും ഭാഗമാക്കാം, ഭാഗമാക്കാം.

ലളിത ലെനിൻ

സ്ത്രീവിവേചനം ഒഴിവാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയും ഇന്നുവരെ നാം വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടില്ല. കുടുംബത്തിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് പ്രൈമറി ഘട്ടത്തിൽ സുദൃഢമായ ഒരു അടിത്തറ പാകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയാണ് ആവശ്യം. അത് മാനുഷികബോധം വളർത്തുന്നതും ലിംഗവിവേചനത്തിനതീതമായ വ്യക്തിത്വവികസനത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്നതുമായിരിക്കണം. ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും വേർതിരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളോ ക്ലാസ്സുകളോ വേണ്ട. അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾ, പാഠ്യപദ്ധതി, അധ്യാപകപരിശീലനം തുടങ്ങി സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളിൽ അതീവശ്രദ്ധയും മാനവികബോധവും ദീർഘവീക്ഷണവുമുള്ളവർ ആയിരിക്കണം അതിന്റെ ആസൂത്രകർ. ഒരിക്കലും മതാധിപത്യത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് അതിൽ ഇടം കൊടുക്കരുത്.

ബി. എം. സുഹറ

ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിഷയങ്ങൾക്ക് അമിതമായ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ ഇക്കാര്യം ഔദ്യോഗിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. കുട്ടികൾക്ക് പ്രൊഫഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിനും അതിന്റെ പഠനത്തിനുമായി പൂർണ്ണശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടി വരുന്നു. മറ്റൊന്നിനും സമയമില്ല. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സ്ത്രീസമത്വം ഒരു പാഠവിഷയമായി വരുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത് വീട്ടിൽ വച്ചുതന്നെ ബോധവൽക്കരണം നൽകുന്നതാണ്. സ്ത്രീപുരുഷ സമത്വം ആവശ്യമാണെന്ന ബോധം കുട്ടികളിൽ ഉണ്ടാക്കണം.

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുതരത്തിൽ മാറ്റത്തിനുള്ള വഴിമരുന്നാകാം. അതിനുമുന്നേ, പ്രതിഭാധനരും, സമൂഹത്തെയാകെ സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിയുന്നവരുമായ സ്ത്രീകളുടെ ആന്തരഗാമി ഉൾജ്ജ്വലസാത്തന്യമാകണം.

ഡോ. വി. തങ്കമണി

മൂല്യാധിഷ്ഠിതമായ, ഇൻഡ്യൻ സംസ്കാരത്തിലുന്നിയ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിക്ക് ഒരുപക്ഷേ കഴിഞ്ഞേക്കാം. ഇതെങ്ങനെ നടപ്പാക്കാം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ പഠനം ആവശ്യമാണ്.

‘സ്ത്രീകൾക്കും തുല്യാവകാശം’ എന്ന അഭിപ്രായത്തോട് വിവിധ മതങ്ങൾക്ക് വിഭിന്ന സമീപനങ്ങളാണുള്ളത്. ഈ സഹചര്യത്തിൽ ഒരു common civil code ഇല്ലാതെ മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ ഇൻഡ്യക്ക് സാധിക്കുമോ?

“സ്ത്രീ സമത്വത്തിൽ വമ്പിച്ച പുരോഗതി ഈ നിയമത്തിന് (Common Civil Code) സാധിക്കുമെന്ന് കരുതാം!”

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്

ജെ. ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്.

ഒരു Common Civil Code ഇല്ലാത്തതിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ നഷ്ടം സ്ത്രീകൾക്കാണ്. ഒരു മതേതരരാഷ്ട്രത്തിൽ വ്യക്തി നിയമത്തിന്റെ പേരും പറഞ്ഞ് ഇത് മാറ്റിവക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.

കമല സുരയ്യ

ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ സ്ത്രീക്കെതിരെ ഒരു വിവേചന മനോഭാവം ചില മതവിശ്വാസികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത് സംസ്കാരമില്ലായ്മയാണ്. അവസാനത്തെ നിഗമനത്തിൽ ജാതിയും മതവും മിഥ്യകളാണ്. ദൈവം മാത്രമാണ് സത്യം. ദൈവത്തിന്റെ പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണ് മതങ്ങളും രാഷ്ട്രീയക്കളികളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ

Common Civil Code നല്ലതാണ്. അത് വിഭാഗീയത വളർത്തുന്നതാകരുത്. സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, വർഗ്ഗീയത വളർത്താൻ മാത്രം ഉതകുന്നതായി അതിനെ അധഃപ്പതിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ആശയം നന്നാണ്.

നളിനി ബേക്കൽ

സ്ത്രീയെന്ന നിലയിൽ എല്ലാ മതത്തിലും പെട്ടവർ അനുഭവിക്കുന്ന ക്ലേശങ്ങൾക്ക് സമാനതയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഒരു പൊതുനിയമസംഹിതയുടെ ആവശ്യകത ഉണ്ടെന്നുതന്നെയാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്.

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്.

Common Civil Code വരാൻ പോവുകയാണല്ലോ. അത് വളരെ നല്ല കാര്യമാണ്. ഏതു മതസ്ഥരായാലും ഒരുമ തോന്നിപ്പിക്കും. സ്ത്രീസമത്വത്തിൽ വമ്പിച്ച പുരോഗതി ഈ നിയമത്തിന് സാധിക്കുമെന്ന് കരുതാം!

പ്രൊഫ. എം. പി. മത്തായി

സ്ത്രീകളുടെ സമത്വം ഉറപ്പാക്കാൻ കോമൺ സിവിൽ കോഡ് അനുപേക്ഷണീയമാണ്. മാത്രമല്ല സർവ്വർമ്മസമഭാവനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മതനിരപേക്ഷത സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ത്യക്ക് ഒരു common civil code ഇല്ലാതെ അതിന്റെ മത നിരപേക്ഷത പരിരക്ഷിക്കാനുമാവില്ല എന്നതാണ് സത്യം. ഇതു വൈകുന്നേരം മതേതരത്വം ശോഷിച്ച് ശോഷിച്ച് ഇല്ലാതായിത്തീരുകയാവും ഫലം.

പി. വത്സല

ഒരു കോമൺ സിവിൽ കോഡ് ഉണ്ടാകാതെ ഇന്ത്യക്ക് നിലനില്പില്ല എന്നതിലേക്കാണ് കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങുന്നത്. മതങ്ങളാണ് സ്ത്രീകൾക്ക് സംരക്ഷണം കൊടുക്കാനെന്ന പേരിൽ ആധിപത്യവ്യവസ്ഥകൾ സ്ഥാപിച്ചത്. കാലത്തിനനുസരിച്ച് പ്രാകൃതനിയമങ്ങളെ മാറ്റി എഴുതുക തന്നെ വേണം. അതിന് ഇന്ത്യക്ക് ഒരു കോമൺ സിവിൽ കോഡ് ആവശ്യമാണ്.

ജസ്റ്റിസ് ഡി. ശ്രീദേവി

ഭരണഘടനയിലെ തുല്യാവകാശവും, വിവേചനം നിരോധിച്ചതും ഇന്നും അംഗീകരിക്കാനാവാത്ത ഒരു വിഭാഗമാണ് ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസികൾ. പുരുഷന് ഒരോഹരി വസ്തു നല്കുമ്പോൾ സ്ത്രീക്കു പകുതിയാണ് നൽകുന്നത്. വിവാഹമോചനത്തിന് പരുഷനൊരുനിയമം സ്ത്രീക്കു മറ്റൊന്ന്. ഇതു ഭരണഘടനയുടെ 15-ാം വകുപ്പിന്റെ നിഷേധമാണ്. 13-ാം വകുപ്പിൽ ഭരണഘടനക്കു വിരുദ്ധമായി നിലവിലിരിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെല്ലാം അസാധുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസികൾക്കു കഴിയുന്നില്ല. പുരുഷന് ഒരേസമയം നാലു വിവാഹം ചെയ്യാനുള്ള അവകാശവും ഉണ്ട്. ഇതെല്ലാം ദൈവവചനങ്ങളാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് ഏകീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സിവിൽനിയമത്തിന് സമ്മതം മുളാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏകീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സിവിൽകോഡ് ഒരു മരീചികയായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. മതേതരരാഷ്ട്രമായ ഭാരതത്തിൽ ഏകീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കുകയും അത് കർശനമായി നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിലേ സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷനോടൊപ്പം തുല്യാവകാശം കിട്ടാൻ സാധിക്കൂ. മുസ്ലീം സ്ത്രീകൾ അവരുടെ അവകാശം നേടിയെടുക്കണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവരാണ്. പക്ഷേ അവർക്ക്

“മതേതര
രാഷ്ട്രമായ
ഭാരതത്തിൽ
ഏകീകരിക്കപ്പെട്ട
ഒരു നിയമം
ഉണ്ടാക്കുകയും
അത് കർശനമായി
നടപ്പാക്കുകയും
ചെയ്തെങ്കിലേ
സ്ത്രീകൾക്കു
പുരുഷനോടൊപ്പം
തുല്യാവകാശം
കിട്ടാൻ
സാധിക്കൂ.”

ജസ്റ്റിസ് ഡി.ശ്രീദേവി

ശബ്ദിക്കാനവകാശമില്ല.

എം. എൻ. കാരശ്ശേരി

പൊതുപൗരനിയമം എന്ന ആശയം നന്ന്. ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യ ഭരിക്കുന്ന ബി.ജെ.പി. ഗവണ്മെന്റിനെ ആ പണി ഏല്പിക്കുവാൻ കൊള്ളില്ല. അവരുടെ ആത്മാർത്ഥതയിൽ എനിക്ക് വിശ്വാസമില്ല.

ബി. എം. സുഹറ

“ഖുർ ആനിൽ” സ്ത്രീക്ക് അവകാശങ്ങളുണ്ട്. പുരുഷന് മൂന്നു തലാഖു ഒന്നിച്ചു ചെയ്യാനുള്ള അവകാശമില്ല. ഇന്നത്തെ മതവും പുരുഷമേധാവിത്വവും അവർക്ക് വേണ്ടവിധത്തിൽ അതിനെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുകയാണ്. സ്വാധീനം കൊണ്ട് ഒരാൾക്ക് നിയമത്തെ മറികടക്കാൻ സാധിക്കും. അതിനാൽ നിയമങ്ങളിൽ എനിക്ക് വലിയ വിശ്വാസമില്ല. ഞാൻ പൊതു സിവിൽ കോഡിനും എതിരല്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് മാത്രം സ്ത്രീകളുടെ ദുരവസ്ഥ മാറുകയില്ല. ബോധവൽക്കരണം കൊണ്ട് മാത്രമേ അത് മാറ്റാനാവൂ. ഓരോ വീട്ടിലും അതു ചെയ്യണം.

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനും പാരമ്പര്യത്തിനും വിരുദ്ധമായ എല്ലാറ്റിനേയും വെട്ടിനിരത്തുന്ന നിരപ്പാക്കലും ശരാശരിവല്ക്കരണവും ഭാരതത്തിന്റെ ശാപമാണ്. വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങളുടെ വിശ്വാസവൈവിധ്യങ്ങൾ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ സ്ത്രീക്ക് നീതി എങ്ങനെ ലഭ്യമാക്കാം എന്ന് നോക്കണം.

ഡോ. വി. തങ്കമണി

പൊതു സിവിൽ കോഡ് ആവശ്യം തന്നെയാണ്.

ലളിത ലെനിൻ

മതങ്ങൾ എക്കാലത്തും സ്ത്രീവിരുദ്ധമാണെന്ന് തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ ആധിപത്യതാല്പര്യങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തത തുല്യാവകാശത്തെക്കുറിച്ച് ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. അതു മറികടക്കാൻ ജനാധിപത്യരഷ്ട്രീയ ശക്തികളും മടിക്കുന്നു. എത്രതന്നെ തടസ്സങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഒരു Common CivilCode ആവശ്യം തന്നെയാണ്. മതേതരപ്രസ്ഥാനങ്ങളും വനിതാപ്രസ്ഥാനങ്ങളും അതിന്റെ മുൻനിരയിൽ പ്രവർത്തിക്കണം.

“സ്ത്രീയെന്ന നിലയിൽ എല്ലാ മതത്തിലും പെട്ടവർ അനുഭവിക്കുന്ന ക്ലേശങ്ങൾക്ക് സമാനതയുണ്ട്.”

നളിനി ബേക്കൽ

ഈ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്തവർ:

പ്രൊഫ: എം.പി.മത്തായി

റീഡർ, സ്കൂൾ ഓഫ് ഗാന്ധിയൻ തോട്ട് ആന്റ് ഡിവലപ്മെന്റ് സ്റ്ററഡീസ്, മഹാത്മാ ഗാന്ധി സർവ്വകലാശാല.

ജെ.ലളിതാംബിക ഐ.എ.എസ്. ലളിതാ ലെനിൻ

റിട്ടയേർഡ് അഡീഷണൽ ചീഫ് സെക്രട്ടറി, കേരള ഗവണ്മെന്റ്. കേരള സർവ്വകലാശാല ലൈബ്രറി സയൻസ് - ഇൻഫർമേഷൻ ടെക്നോളജി വിഭാഗം റീഡർ.

കമല സുരയ്യ (മാധവിക്കുട്ടി)

ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ഒരുപോലെ പ്രാഗൽഭ്യം നേടിയ പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരി.

എം.എൻ.കാരശ്ശേരി

കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല മലയാളം വിഭാഗത്തിലെ അദ്ധ്യാപകൻ, സാഹിത്യകാരൻ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകൻ.

പി.വൽസല

പ്രശസ്ത നോവലിസ്റ്റ്, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തക, കോഴിക്കോട് ഗവണ്മെന്റ് ട്രെയിനിംഗ് സ്കൂളിലെ റിട്ടയേർഡ് പ്രിൻസിപ്പാൾ.

ബി.എം.സുഹറ

നോവലിസ്റ്റും വിവർത്തകയുമായ സുഹറ സാഹിത്യ വിമർശകനായ പ്രൊഫ. എം. എം. ബഷീറിന്റെ പത്നിയും കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് ബി.എം.ഗഫൂറിന്റെ സഹോദരിയുമാണ്.

പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി മുൻ സെക്രട്ടറി, കേരള - ലക്ഷദ്വീപ് ടെക്സ്റ്റൈൽ കമ്മിറ്റി അംഗം.

ഡോ. വി.തങ്കമണി

കേരള സർവ്വകലാശാല സിൻഡിക്കേറ്റ് അംഗം, ബയോടെക്നോളജി വകുപ്പ് മേധാവി, ഇൻഡ്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് സയന്റിഫിക് ഹെറിറ്റേജ് അംഗം.

ശ്രീലേഖ ഐ.പി.എസ്

വിജിലൻസ് ആന്റ് ആന്റികറപ്ഷൻ ബ്യൂറോ ഡി.ഐ.ജി.

ഡോ. കെ. രാജഗോപാൽ
നളിനി ബേക്കൽ
ജസ്റ്റീസ് ഡി. ശ്രീദേവി

കേരള പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മീഷൻ അംഗം.
നോവലിസ്റ്റ്, കൂങ്കുമം വാരിക മുൻ സബ് എഡിറ്റർ.
മുൻ ജഡ്ജ് കേരള ഹൈക്കോടതി.

The Vital Spark

Meera Raghavan

I remember clearly the day when Chandhri first came to our house. It was a Saturday in July and the rain was coming down in buckets - a thoroughly wet, miserable, gloomy day. Our last help, a girl of fifteen, had stopped coming a month back without any notice, recriminations or a word of explanation. Now here I was washing the dishes, grumbling throughout about the ingratitude of servants, the lack of sympathy displayed by my family and about life in general. A respectful cough cut short my muttering and I looked out of the window to see Chandhri gazing at me.

She was a tiny woman, thin and bony, with eyes sunk deep into their sockets. Dressed in a *lungi* and blouse, her appearance reflected the poverty and squalour she lived in the midst of. Terms and conditions of work were fixed in a surprisingly short time, and Chandhri soon became a part of our lives.

Chandhri's age, I guessed to be between fifty and sixty, but her physical appearance belied her energy and strength. She was a hard and a sincere worker and imperfections to the cleanliness of the rooms or shining of the dishes could be attributed to her poor vision, and not to any tendency to shirk work. Her greatest quality, however, was her ability to keep her mouth shut. Voluble servants had always been the rule rather than the exception in my experience and I was used to having their life stories, their food preferences, their illnesses and their version of how I should run my house, drummed into my ears. The silent Chandri was a godsend, and not a day

---

The silent Chandri was a godsend, and not a day passed by when I did not send up a prayer of gratitude for this stoic woman who had not the slightest interest in my family's doings.

---

passed by when I did not send up a prayer of gratitude for this stoic woman who had not the slightest interest in my family's doings. She was equally reticent about her private affairs and it was from others that I learnt about her drunkard husband, her three daughters and her continuous war with her sister's family, who shared the small house she occupied in the '*Lakshmi*' Colony. Two of her daughters were married and had two children each. Both these daughters returned periodically for extended stays after violent quarrels with their husbands. I also learnt that Chandri's silence was restricted to the time she spent in our house. Outside, the sharpness and viciousness of her tongue was inferior to none and she was quite adept at holding her own in any argument.

Chandri had been working for us for more than two years when most uncharacteristically, she suddenly stopped coming for work. I waited in vain for some message and after a fortnight, I was reluctantly thinking of searching for another servant, when one morning I woke up to the sweet sound of Chandri's broom sweeping the courtyard. It was then that I came to know of Chandri's joy and hope, her four-year-old grandson, the son of her eldest daughter. This little boy's illness and subsequent hospitalization was the reason for Chandri's long absence. She had been at his bedside, nursing him back to health.

I, needless to say, was delighted at Chandri's return. My family, who had put up with my ill humour for a fortnight, was even happier. Chandri again started coming regularly and we returned to routine. It was a few days later that I first noticed a change in Chandri. She began talking, not very loquaciously, but enough to surprise me. She exchanged pleasantries with the children, related important happenings and scandals in the village to my mother and even asked me for old saris and children's clothes. She smiled a lot and was altogether a different person. Another change I noticed was that she seemed to be eating

her breakfast in record time. It was only after I saw her taking an old newspaper from the store room that I realized that she had been packing the 'idlis', 'dosais' and 'pooris', and had not been eating them at all. From some discrete questioning I came to know that her grandson was now staying with her. So this was what was responsible for the change in her!

She brought the boy along once in a while when she came to work. A sickly, malnourished, thin little chap, but to Chandri, he was a prince. She carried him on her hip and seated him close by while she did her chores. Her eyes followed him when he wandered about, her gaze sharpened with love.

This lasted for several days. Then again, Chandri stopped coming for work. She sent word that her grandson was ill, and she was staying in the hospital. This time she was absent for a month. When she returned, she was thinner than ever. Her eyes, those eyes set deep in her face, were ringed with dark circles - the eyes of a ghost, I thought.

She came regularly after that. She did her work well and tirelessly. She never spoke a word. That bright, vital spark of life that had flared alive in her for such a short time, had departed with her grandson.

*****

A History of Mongols

Dr Nanu-Kandiyil brings to life the history of Mongolia and the tribal chieftain, Genghis Khan, who according to folklore, was said to be descended from a blue wolf and a red deer. Today Mongolia struggles to find its place in the world after more than half a century of Soviet rule and a decade and a half of chaos following the withdrawal of Soviet support. In Ulanbator, the world's coldest capital and across Mongolia, the effects of global climatic changes are also sharply felt. The Gobi desert is advancing, pasture lands are diminishing and an ancient way of life is increasingly under threat.

The Mongols were a nomadic tribe in Eastern Mongolia. They formed a powerful army under the leadership of Genghis Khan who was born in 1167. Genghis Khan became the leader of all the tribes in Mongolia and under his leadership, the Mongols established one of the largest empires that surpassed even the Roman Empire.

The steppe tribes had never consolidated to form a stable or lasting unified force prior to Genghis Khan. The Mongol tribe seemed an unlikely group to produce one of the world's greatest leaders. Genghis Khan, the son of a herdsman, was able to transform the tribe into a powerful nation and construct an efficient army. Trade flourished under Mongol rule. European merchants and missionaries travelled to Mongolia and brought back valuable information and scientific knowledge. It is well known that the Venetian traveller Marco Polo's account of Mongol empire inspired Columbus to sail west.

In the 12th century, roughly 30 nomadic tribes inhabited Mongolia forming a population of between 1.5 and 3 million people. They were related linguistically although they spoke nine languages. Much of the land was unsuitable for agriculture. So the tribes maintained herds of grazing animals such as horses, goats and cattle. They lived in tents and migrated seasonally in order to find suitable grazing grounds. Horses were essential to Mongols as they provided the primary mode of transport. In addition the Mongols used mare's milk to make a favourite alcoholic beverage called Koumiss. Their food consisted of everything that can be eaten, for they ate dogs, wolves, foxes and horses.

Mongol women were married at a young age, often arranged by the parents. Polygamy was common among the Mongols. Wives were often trusted political advisers to their husbands. Young girls and women rode on horseback with agility equalling men. Mongols practiced Shamanism,

a religion common in the Ural and Altaic mountain areas of northern Asia and Europe. Shamanists believed in an unseen world of gods, ancestral spirits and demons.

At birth, Genghis Khan was named Temuchin, a word derived from Temur meaning iron. His father was a leader of his steppe tribe and mother H'oeIn was from Merkit tribe. Like all Mongol children he learned to ride at an early age and practiced archery. In winter they played on the ice on the Onon River. He married at an early age from another tribe. His father, Yesgei, was killed by another tribe when Temuchin was ten years of age. The mother and children lived around the Onon River for 4-5 years without any support. At the age of fourteen, Temuchin was determined to become the head of the family. Together with his brother Jochi-kasar they started carrying out raids on other tribes and even killed few people. On one occasion, he was caught and held as a prisoner for several months but managed to escape. Slowly, Temuchin enhanced his reputation and defeated other tribes one by one. In 1186 he became the leader of the majority of tribes.

Previously, the Mongols had lacked any social organisation. Temuchin divided his followers into groups that had specific duties to the community such as providing food, horse trainers, swordsmen, archers and servants according to their skills. In 1198, Temuchin entered into an alliance with the Chinese. This was when the Tartars were defeated by the Chinese and consequently withdrew into the Mongol region, only to be massacred by Temuchin's army. Two other tribes, Jamuka and Nainans who were not under Temuchin were later defeated and the power structure of the steppe was completely reorganised. With the removal of all significant opposition through battle and the absorption of tribes, the small states of the steppe became organised under a single supreme government.

In 1206 a meeting of chiefs known as the Guriltai was held and Temuchin, then about 39 years old, was declared the absolute master of all tribes. He was enthroned as the Great Khan of the Mongol nation, which was a single entity for the first time. He received the new title Genghis Khan (meaning oceanic ruler). As they had no central government, civil offices or written languages the Mongols started building their state from the bottom up. As with the army, Genghis Khan believed that organisation and loyalty would be the key to the success of the Mongol state. Remarkable among rulers of his time Genghis Khan did not choose family members for key positions. He was generous and trusting towards people who had proved their loyalty to him in battle. He promoted men based on their leadership qualities and skill rather than their social status or family background. In many cases, this meant that

aristocrats became subject to the orders of commoners who had been appointed to leadership positions.

This military reorganisation differed dramatically from the tradition of organising armies along tribal lines and this subsequently changed the social structure of the Mongol nation. Genghis Khan introduced a policy of conscription for all males aged 15 to 70yrs. Doctors, priests, skilled workers and undertakers were exempt from military duty. Weapons and other equipments were distributed to the men but each soldier was responsible for making sure his equipment was kept in good shape. Standard weapons included two composite bows and a large quiver of around sixty arrows, while the heavy cavalry were armed with a scimitar, battle-axe or mace and a twelve foot lance.

The Mongols created an elaborate communications network, known as the Yam. This system was state of the art for the 13th century and relied on flag or torch signals as well as riders to relay messages. Genghis Khan loved to use the element of surprise in battle and he seldom repeated patterns of movement in the same campaign, which made it difficult for the enemy to predict his tactics. Genghis Khan also had core unit of unconditionally loyal followers known as Keshig to act as his bodyguards. The Keshig were granted special privileges and enjoyed a rank above that of even the military commanders. Soon after his election as Khan, Genghis established a legal code known as the Yasa. This code of laws became the basic for the criminal justice system and this contained Genghis' wisdom and vision for the future. Death was the punishment for behaviour that offended the Mongol gods, theft of a nomad's animal and murder without provocation. Genghis wanted all the decrees, directives and orders of the empire set in writing. He chose a script Uighur, which was similar to Chinese and used by a Chinese tribe. He devised a tax on the army to provide for the injured soldiers and maintained an orphan fund for the children of soldiers who were killed in battle.

(To be continued....)

The Loved... and ... The Lost

By Dr. Govindan Nuni

The plane was in descent; fast approaching the new Nedumbasseri Airport. She looked out of the window – it was daybreak. The ‘Fasten Your Seat Belt’ sign was switched on and the cabin crew were busy making sure that everyone had their seat-belts on and the seats were in the upright position and ready for landing. She looked around her and noticed that there were only six or seven other passengers in the business class with her, mostly middle-aged business men or executives flying at the company’s expense. She opened her vanity case, which she kept under the seat, to powder her nose. The plane made a perfect landing. ‘Please be seated till the aircraft comes to a complete halt’, came the announcement followed by the customary vote of thanks on behalf of the captain and crew for flying Jet Airways with wishes to serving them again. She made her way past the smiling airhostesses, who with folded hands were wishing everyone a lovely time in ‘God’s own country’. She looked around the new airport; it looked impressive, had a typical Kerala architecture and was neat. She waited for her luggage. Pushing a trolley, she came out of the terminal. A huge crowd of people were outside; anxious relatives waiting for their dear ones, taxi drivers jostling for customers and curious onlookers enjoying the fun. She made her way to the taxi stand and got herself a taxi. Her journey back home after sixteen long years had started....

It had been sixteen long and eventful years since she had left home. She sat back in the car and let her thoughts wander. She was the only child of her rich parents. Kunhunni Menon was a well-known landlord with endless acres of paddyfields and coconut groves. He had oil mills in the nearby town and owned cinema theatres. Ammalu Amma was from an aristocratic family. Together they formed a formidable team. They lived in a huge *ettukettu tharawad* with servants galore, at their beck and call. She was their little princess. She ruled over this empire like a queen. After her primary and secondary education she insisted on going to Madras for her degree classes – even though there was a reputable college just thirty miles away. Her parents had implored her to stay and had been willing to arrange a car and driver to be at her disposal to go to college. But she remained adamant. At last, she won the day. She joined Stella Maris in Madras. She came home for the holidays, flying down to Cochin where her adoring parents would meet her. She was treated like royalty. After her Pre-degree, she wanted to do commerce and later chartered accountancy. Her parents wanted her to get married. In their eyes, she had everything and could not see the point of her wanting to work. She had her way again. She passed her CA and got selected as a Probation Officer in CITIBANK. Her father bought her a lovely flat in the Boats Club area and sent along two servants, Kumaran Nair and a car. Kumaran Nair was the driver,

her *karyastan*, and her watchdog. After two years she was transferred to Delhi. Her parents again implored her to get married and settle down. There were numerous proposals and there were several eligible bachelors waiting to tie the knot - she was a prize catch. But she was still not ready for marriage and had not found the right man.

After a few weeks in Delhi, she was at a colleague’s house attending a social gathering. It was there that she met him.....tall, fair and handsome with a small beard, twinkling eyes and mischievous grin. For the first time in her life her heart missed a beat. From across the room their eyes met. Was it love at first sight? They were formally introduced. Yosef Ali was the executive director of the famed Khan & Co. empire. They were into almost everything - from shipping, imports and exports into even real estate, electronics and telecommunications. Yosef Ali was the youngest son of the patriarch of the empire, Sir Abid Khan. Yosef had three brothers and two sisters, all of whom were married. His brothers and brothers-in-law were all involved in the vast family business. They had offices all over the world, in New York, L.A., Switzerland and London. As the hours rolled into days and the days into weeks and months, the two of them became inseparable. She had a glow on her face. She had found the right man. She phoned and spoke to her parents. They were excited and thrilled and dreamt about arrangements for a lavish wedding. Of course, she did not tell them that he was a Muslim.....

About three months later, she received an urgent phone call. Her weepy *ammayi* was on the phone asking her to come home immediately as her beloved father was in a critical condition having suffered a stroke and in hospital. Without any further thought she phoned Yosef to inform him of events and took the first flight home. Her Balamamma was at the airport with their Mercedes. He was unusually silent but solemn faced. He answered her numerous anxious queries in monosyllables. She felt something was not quite right. When they reached the house, she saw several people in the house talking in hushed voices but none seemed to be in sorrow. There were rows of cars parked outside. Had anything happened to her dad? She felt guilty. She got out of the car and rushed into the house. She had the shock of her life. Her dad was sitting on the sofa, smiling and looking absolutely fine. Her mum, uncles and aunts were all there, the ladies dressed in rich sarees and decked in jewellery. Her mother came upto her and fondly holding her asked her to have something to eat, have a bath and get dressed. She couldn’t understand what was going on.

It transpired that this was her engagement day! Her dad’s nephew, Sunil, in Dubai was on leave and her

parents wanted an immediate engagement followed by a quick marriage. They had come to learn about her friendship with a rich Muslim in Delhi and decided to act right away. She was shocked beyond words. She was tricked into coming home. She was fuming. She also became hysterical and refused to go along with their plans. But finally when her parents threatened to kill themselves if she did not agree to the marriage, she relented. An hour later Sunil and his party arrived. There were about a hundred people there as they exchanged rings in front of a lighted lamp. She went through the motions like a zombie. After the function there was a sumptuous *sadhya* – the famed Ambisami from Trichur had prepared the meal. Next morning she told her parents that she had to return to Delhi to work at her leave for the marriage, which was just two weeks away. She flew back to Delhi, promising to return within three to four days.

On reaching Delhi she contacted Yosef Ali. With his parents blessings they got married the next day at the Registrar's office. She then phoned her parents as well as Sunil. She thought she at least owed him that. Her parents shouted and screamed over the phone. "How could Kunhunni Menon's only child do this... Consider that we have no daughter." Her dad was furious and so were all the relatives. A few days later she became Safiya Yosef Ali and soon after, at her insistence, decided to move out of India. She tried phoning her parents again and also on numerous other occasions. They refused to answer her calls. They finally left for New York. She was upset that her parents had refused to talk to her. But she was convinced that they would reconcile eventually – after all she was their *ponnumol*, their little princess. Slowly but surely, she was cut off from her family.

In New York, she continued to work at the bank although Yosef wanted her to give up her job. She enjoyed the work and her freedom. He cajoled and requested her several times to work in the family business, in the office there, but she insisted on continuing at CITIBANK. She and Yosef loved each other profoundly. She was blissfully happy even though she felt pangs of guilt at times. He was a gem of a man - loving, considerate and charming. She considered herself lucky. But God rarely gives everything to a person. Their one regret was that they had no children. Years rolled by, happy and content. They used to go to Delhi to visit Yosef's parents, who really liked her. She

would try to call home, itching to speak to her parents, but nobody answered the phone.

After sixteen years of blissful married life, tragedy struck. Yosef Ali and a few business partners were on their way to Hawaii to clinch a take-over bid of a rival company, when a thunderstorm struck and their private jet crashed. There were no survivors. She found it difficult to come to terms with life without Yosef. There was a huge void in her life. Yosef had been everything to her – her lover, her friend, her guide and so much more. Yosef's parents, brothers and relatives rushed over to New York to console her and to take her back to Delhi. They implored her to give up her job and return with them. She, however, decided to stay on. She liked her huge apartment, a penthouse overlooking the river Hudson. She could smell Yosef in every room and feel his presence.

One day while going through their suitcases and old boxes, she found a stash of letters tied together with a blue ribbon. They were letters from her dad, right from her college days. The letters all started with the words "My little princess..." She read all the letters, one after the other. Tears flowed down her cheeks. She read about the Sindhi cow, which had given birth to a calf, the temple festival and all the small and silly things that he had noted down. She felt a need to see her parents immediately. She felt terribly homesick. She decided to go back home, fall at their feet and beg forgiveness. She was sure that they would forgive their little princess.

The taxi was approaching Ottappalam and a few miles away was the village, where she grew up. She felt thrilled and excited like a schoolgirl. She wondered how her parents looked after sixteen years. She was forty-two years of age. Her dad must be in his seventies and her mum a few years younger. She had bought presents for them from New York – cigars for her dad, which he was not allowed to smoke and a lovely bracelet with rubies and diamonds for her mum. She knew her mum would fondly scold her. "At this age..... Is it really for me?" she will ask.

She directed the taxi driver to the *tharawad* gate. Surprisingly, the gates were locked. The house looked haunted with no signs of life. There was a heavy growth of bushes all over the otherwise meticulously kept garden that she remembered. Dried leaves were scattered all over and the doors and windows were all shut. She tried to open the gates in vain. She looked around. The place had changed. There were a few houses nearby and she walked up to the nearest house. She called out, "Is there no one here?" A rather young woman with a baby in her arms came out of the house and looked quizzically at her. "What has happened to Velliaveetil Kunhunni Menon and Ammalu Amma, who lived in the big *tharawad* next door?" she asked. The young woman looked at her and at the waiting taxi before answering. "Oh! The old Menon died two years

ago, a heart-broken man, and his wife died six months later. It seems their only daughter had left them and gone off with a Muslim and never came back.” “The house and entire property has been gifted to the orphanage here as they requested. That daughter of their’s will never be happy wherever she is.” The young woman stopped talking briefly and then asked her, “By the by, who are you?”

She stood speechless and shocked. Her entire world was crumbling around her. She bit her lips to suppress her cries of anguish and to hold back her tears. Without another word she slowly walked back to the taxi and told the bewildered driver, “Take me back to the airport.” She had lost all that she had loved.

*****

***** NEWS and VIEWS ***** NEWS and VIEWS ***** NEWS and VIEWS *****

An Indian summer

It was indeed an Indian summer this year with weeks after weeks of glorious sunshine. But the social calendar of many during the summer had a distinctly Indian flavour too. Three of KALA’s young members decided to tie the knot this summer.

Dr. P.K. Narayana Pillai and Mrs. Chandrika Pillai’s son, Dr. Sunil married Kate (daughter of Dr. & Mrs. Hodder) in early August.

Dr. Santosh Nair, son of Mr. Vasudevan & Mrs. Vasantha, married Sarah in July.

Kiran Sudhakar, son of Sathish and Parvathy Nayer also got married in August this year.

Palmleaf wishes all the newly weds a long and happy married life.

Better late than never!

Sheela, daughter of Dr. Vasu & Dr. Pat Nair tied the knot with Martin in June last year. Although Palmleaf missed reporting this event in the previous issue, we will make amends this time by letting you into a little known secret about Sheela’s latest conquest. A little birdie tells us she has been busy shooting for a show on racing motorbikes to be screened on Channel Four later this year. Palmleaf congratulates Sheela and Martin on their first wedding anniversary.

Double celebrations at Linden Lea!

Like the London buses, the cause for celebrations arrived in pairs at the KALA President’s household. Hema, whose eye-catching portraits and stunning sketches have always been a great hit with the PalmLeaf readers, has triumphed at the final year MBBS examination from St. George’s Medical school. She has now started her first house officer job in London. Palmleaf congratulates Hema on this remarkable milestone.

Mum Sethu, not to be outdone, has also made the family proud by becoming the recipient of the esteemed

Fellowship from the Royal College of Obstetricians and Gynaecologists. The prestigious college has opened its doors to Dr. Sethulekshimi Nair as a Fellow of the college in recognition of her significant contributions to the field.

Well, dad Sukumaran is entitled to take a few days off to celebrate these achievements, but only after the Annual day!

Success with flying colours

Congratulations to the Bright Young Things of KALA, who have passed the recent GCSEs and A-levels with flying colours. Many have joined the Universities of their choice, such as Oxford, Imperial College etc. to pursue higher education. Palmleaf is very proud of their remarkable achievements and wishes all of them every success in the years to come.

Sandeeps’s feat

Dr. Sandeep Panikker - son of Suresh and Jayashree Panikker - had been nominated to represent Imperial College for the University of London GOLD MEDAL for Medical Sciences in 2002. He was also awarded PROXIME ACCESSIT - 2002. During his MBBS career, Sandeep had achieved the remarkable feat of scoring a distinction in all parts of his subjects. Palmleaf congratulates Sandeep on his outstanding feat and sincerely hopes his exploits will be a source of inspiration to many younger members.

New arrival in Pradeep’s household!

If you have noticed a spring in Pradeep’s steps and an increase in the frequency of his trips to Kerala recently, it is because both Pradeep and Rajee have become proud parents of a beautiful baby girl – their second child - on 15th September 2003 in Trivandrum. Whilst Mum Rajee and big brother Rahul have been busy with the new baby, dad Pradeep has been shuttling between London and Kerala clocking up airmiles to be with the family’s new arrival.

ഒരു ജനതയുടെ ഇതിഹാസം *

ഡോ. പി. എം. അലി.

(1)

കൊത്തിവെച്ചിരുന്നുവോ
വിയറ്റ്നാംജനങ്ങളാൽ
കൽവിളക്കുകൾ ചന്തം
വെളിച്ചം പകരുവാൻ?
വസന്തം വിടരുമ്പോൾ
പുതുനാമ്പുകൾ ചെല്ലും
തല പൊക്കുമ്പോളവ -
രൂത്സവാഘോഷങ്ങളാൽ
നടന്നു തുടർന്നുവോ
ലഹരി പകർന്നുവോ?
പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചുവോ
തീർത്തിരുന്നുവോ പിന്നെ
കണ്ണഞ്ചും പണ്ടങ്ങളും
രത്നത്തിൽ ദന്തത്തിനാൽ?
ഇതിഹാസങ്ങളാല-
വരനുഗ്രഹീതരോ?
വേർതിരിച്ചിരുന്നുവോ
സംഭാഷണവും പാട്ടും?

(2)

ഗുരോ, ഞാൻ ചൊല്ലീടട്ടേ,
മുദുലഹൃദയങ്ങൾ
കല്ലായിക്കഴിഞ്ഞില്ലേ
കൽവിളക്കുകൾ കൊത്താൻ.
ചരിത്ര കുറിപ്പുകൾ
കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും തന്നെ:
കൽവിളക്കുകൾ പിന്നെ
യാരാമ വഴികളിൽ
വെളിച്ചം പൊഴിച്ചതും
നടന്നു തുടർന്നതും.
വസന്തോൽസവങ്ങളി -
ലൊരിക്കലവരെല്ലാം
ഉത്സവമാഘോഷിച്ചും
മൽസരിച്ചിരുന്നിടാം.
സ്വന്തം മക്കൾതൻ ശവം
മുമ്പിലായടിഞ്ഞപ്പോൾ
സ്വന്തമാ മനസ്സിലെ
കുമ്പുകൾ കരിഞ്ഞില്ലേ.
എങ്ങനെ പാടാനവർ
കരിഞ്ഞൊരധരത്താൽ!
പണ്ടൊക്കെയൊപ്പ് ഊരത്തിൻ
വിത്തുകൾ, പണ്ടങ്ങളും
ഇന്നിതാ വെറും ചാവൽ
മുമ്പിലായ് കിടക്കുന്നു.
ഇതിഹാസങ്ങൾക്കെല്ലാം
രേഖകളവശേഷം
ഓർക്കുക: അവർ വെറും
കർഷകർ, കൂലിക്കാരും;

പാടത്ത് പണിയുന്നോർ
നെല്ലുകൾ വിളയ്ക്കുന്നോർ.
നെൽപ്പാടം കണ്ണാടിപോൽ
തിളങ്ങിയതിലപ്പോൾ
കാണതായി ശാന്തിതൻ
മേഘത്തിൻ നിഴലുകൾ.
പോത്തുകളലയുന്ന
വയലുമതിലൂടെ
മുളിപ്പാട്ടുകൾ പാടി
നടക്കും കൃഷിക്കാരും.
ഒരിക്കലാ ഭൂമിയിൽ
ശാന്തിതൻ കപോതങ്ങൾ
കുറുകിയിരുന്നപ്പോൾ,
തന്തമാർ ചൊല്ലിക്കാണും
ഗാഥകളവരുടെ
കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കഭിമാനം
പകരാൻ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻ
മധുരം നുകരുവാൻ.
ബോമ്പുകൾ വർഷിച്ചപ്പോൾ
വീടുകൾ കത്തും നേരം
അമർഷം സഹിക്കാത്ത
രോദനം മാത്രം മിച്ചം.
മധുരഗാനം പോലെ
രാത്രിയിലിറങ്ങി പോൽ
സുന്ദരമവരുടെ
ശബ്ദമിന്നൊരു വെറും
മാറ്റൊലിമാത്ര, മെങ്ങോ
മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാമിന്നും.

*ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവിന്റെ ഒരു കവിതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ പരിഭാഷ

ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവ്

യുദ്ധങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള തന്റെ തുല്യ ചലിപ്പിച്ച അമേരിക്കൻ കവിയെപ്പറ്റി
ഡോ. പി. എം. അലി എഴുതുന്നു.....

അഞ്ചാം വയസ്സിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി തീരുമാനിച്ചു: താനൊരു കവിയായിത്തീരും. പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിൽ താനെഴുതിയ കവിതകൾ ലോകപ്രശസ്തനായ കവി, T. S. ഇലിയറിന് അയച്ചുകൊടുത്തു. T. S. ഇലിയർ രണ്ട് പേജ് നീളമുള്ള ആ കുട്ടിയുടെ കവിതകളെ പ്രശംസിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ നൽകി. ആ കുട്ടിയാണ്, പിന്നീട് ലോക പ്രശസ്തിയാർജിച്ച ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവ്.

ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവ് എസ്റ്റേക്സിലുള്ള ഇൽഫോഡ് എന്ന സ്ഥലത്ത് ജനിച്ചു. അച്ഛൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് കുടിയേറിപ്പാർത്ത ഒരു റഷ്യൻ യഹൂദനായിരുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹം കൃത്യമതം സ്വീകരിക്കുകയും ഒരു പാതിരിയായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവിന്റെ അമ്മ ഒരു വെൽഷ് കാരിയായിരുന്നു.

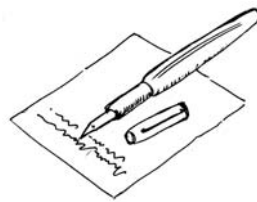
അമ്മയും അച്ഛനും വീട്ടിലിരുത്തിയാണ് ഡെനീസിനെ പഠിപ്പിച്ചത്. അമ്മ, ഡെനീസിന് കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കേ വില്ലുകാതർ, ജോസഫ് കോൺറാഡ്, ചാൾസ് ഡിക്കൻസ്, ലിയോ ടോൾസ്റ്റോയ് മുതലായവരുടെ കൃതികൾ പാരായണം ചെയ്തു കൊടുക്കുമായിരുന്നു.

രണ്ടാം ലോകയുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ലിവർറ്റോവ് ഒരു നേഴ്സ് ആയി മുറിവേറ്റവർക്ക് ശുശ്രൂഷ നൽകി. ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവിന്റെ ആദ്യ കവിതാസമാഹാരം 'ഇരട്ടരൂപങ്ങൾ' (Double Image) 1946 ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പതിനേഴ് വയസ്സുമുതൽ ഇരുപത്തിഒന്നു വയസ്സുവരെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ എഴുതിയ കവിതകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. 'ആധുനിക കാല്പനിക' കവി എന്ന പേര് ഈ സമാഹാരം ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവിന് നേടിക്കൊടുത്തു. 1947 ൽ ഡെനീസ് മിച്ചൽ ഗുഡ്മാൻ എന്ന അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരനെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും 1948 ൽ അമേരിക്കയിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു. 1967ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'യുദ്ധതാണ്ഡവം' (War Dance) എന്ന കവിതാ സമാഹാരത്തിൽ ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവ് മനുഷ്യ വർഗത്തെ കൊന്നൊടുക്കുന്ന യുദ്ധങ്ങൾക്കെതിരായി ശക്തിയും അമർഷവും ജ്വലിക്കുന്ന കവിതകളാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട തന്റെ സഹോദരിയുടെ അകാലചരമത്തിന്റെ ദുഃഖം ഈ കവിതകളിൽ നിഴലിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഇരുപതോളം കവിതാ സമാഹാരങ്ങളും മറ്റു കവിതാ നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങളും ലിവർറ്റോവ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡിസംബർ 1997 ൽ ഡെനീസ് ലിവർറ്റോവ് മരണപ്പെട്ടു.

I hold in my hand....Not just a pen

Pallavi Nair aged 11 years is a pupil of Trabuco Mesa Elementary, LA

See that pen writing on that paper
Completely controlled by Mrs Caper?
You might think a pen is weak
Or that it can only leak
But that is not true in the heart
The pen is actually very smart
Have you ever read a poem, a book?
A pen is what it actually took
Life would be hard without a pen
Nothing would be written, not even one to ten
A pen can make one burst in tears
Smile, frown, or have great tears

Change an enemy into a friend
Or make a friendship never end
A pen can make great invitations
For birthdays, parties, celebrations!
A pen is very important in schools
A good choice of writing tools
Do you see in my hand a pen?
That is not just a pen, what then?

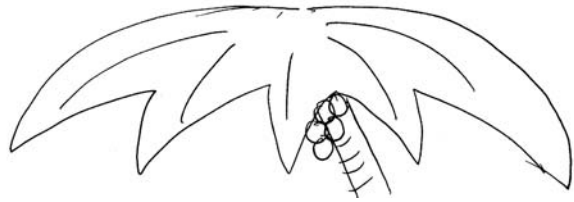
The Fearless Lion (part 2)

The story so far.....

The lion sleeps in the rain, to show his strength to his friends, but falls very ill. His friends take care of him for three whole days, but the next day, he wakes up to find all his friends have disappeared. **By Shiva Krishnan**

(aged 8 years, Stanley Infants School, Teddington)

Little did the lion know that some poachers had captured the other animals!

Just then he heard a roar, it was the lioness calling for help! He rushed off in the direction of the call. When he saw the other animals in the cage, he was most astonished. He waited until the poachers had gone to sleep. Then he got the keys and set the animals free once more.

The mouse told him what had happened and they had a big party to celebrate. But the animals never forgot what the lion did for them, and the lion never forgot what the animals did for him.

MORAL: *A good deed deserves it's own reward.*

Sketched by Arun Kumar Nair aged 6 years - An interpretation of one of Raja Ravi Varma's famous paintings depicting a lady in her dressing room.

ഓണം

ഉള്ളൂർ എം.പരമേശ്വരൻ

ആവണിത്തെന്നലായി പുനിലാവൊളിയായി
പൂവിളിമുഴക്കമായത്തപ്പുക്കളുമായി.
ഓണം വന്നെത്തീടവേ, മനസ്സിൽ ചെപ്പിൽ നിന്നു-
മോർമ്മകളുയരുന്നു കസ്തൂരിഗന്ധം പോലെ.
വാഴതന്നില ചീന്തി പൂക്കൂടയൊന്നു തീർത്തു.
കോളാമ്പിപ്പൂവും.വാടാമല്ലിയും.മന്ദാരവും.
വേലിയിൽനിറയുന്നോരരിപ്പു, തൊട്ടാവാടി.
നീലയാം ശംഖുപുഷ്പമൊക്കെയുമിറുകുന്നു.
ഓമനപ്പെങ്ങൾ തന്റെ നീശ്വിരൽതുമ്പുകൊണ്ടു
തുമയേലുന്ന പൂക്കളൊന്നൊന്നായെടുത്തിട്ടു.
മുറ്റത്തിൽ കരിചേർത്ത് ചാണകം മെഴുകിയോ-
രത്തക്കളത്തിൽ വർണപ്പൂക്കളും രചിച്ചതും.
നമമൂടെ പൂക്കളും താൻ മെച്ചമെന്നോതിയതും.
ഉമ്മറത്തെമാവിന്മേലുണതാലു കെട്ടിയതും.
മഞ്ഞയാമോണമുണ്ടൊന്നണിഞ്ഞു നടന്നതും
മങ്ങലേല്കാതെയെന്റെ മനസ്സിൽ തെളിയുന്നു.
കൊങ്ങിണിപ്പൂവും വാടാമല്ലിയും ജമന്തിയും-
മങ്ങാടിച്ചരക്കായി പൊതിഞ്ഞു വാങ്ങീടവേ,
അന്നത്തെയാഹ്ളാദത്തിൻ തിമിർപ്പിന്നില്ലെങ്കിലും
വർണപ്പൂക്കളും മക്കൾ തീർക്കുന്നു മുടങ്ങാതെ.
ഓണാഘോഷങ്ങളൊക്കെ സർക്കാരേറ്റെടുക്കയാൽ,
*മാനാഞ്ചിറയ്ക്കു ചുറ്റും ദീപാലങ്കാരമായി.
പൂരവും , വെടിക്കെട്ടും, ആനയുമമ്പാരിയും
ടൂറിസ്റ്റ് വാരാഘോഷം കേമായ്ചിലകാലം
സർക്കാരിൻ വജനാവു കാലിയായ്ത്തീരുകയാൽ
പിൽക്കാലത്തോണാഘോഷം പേരിനുമാത്രമായി.
ഓണക്കാഴ്ചകളെല്ലാം അനന്തപുരിയിൽത്താൻ
കാണം വിറ്റിട്ടും തലസ്ഥാനത്തു ചെന്നീടേണം
ഏറിയ വിലക്കേറ്റം താങ്ങുവാനാകാഞ്ഞിട്ടും,
മാവേലി സ്റ്റോറിൽ ചെന്നു നില്ക്കുവാനാകാഞ്ഞിട്ടും,
ദൂരദർശിനിയിൽത്താൻ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഞങ്ങൾ
തുശനിലയിൽ വച്ചു വിളമ്പും സദ്യ കാണു.

---

* കോഴിക്കോടു നഗരത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്തുള്ള ജലാശയം

REVIEW OF THE YEAR

Murali Nair maps the events and highlights of the past year that have kept KALA on its toes.....

This has been another eventful year for Kerala Arts and Literary Association, and the time has flown by swiftly. Ours is a growing Association, in terms of activities, interests and the continuing contributions and talents emerging from our members. Overall, we are on a steady path of progress.

However, we cannot forget that we live in very difficult and tragic times - war and terrorism has brought death and destruction in its wake. There are rapid and strange changes happening in the world, like global warming and the Indian summer we experienced in England this year. How do we explain the hottest summer thus far recorded here? Our neighbouring Red Planet, Mars, came to the closest point to the earth - a phenomenon that happens only once every 65000 years! Regardless of these events and changes, we ought to be proud that we continue to pursue our set activities, trying to encourage enjoyment and appreciation of our culture, and identify and promote the innate talents of our members.

ANNUAL EVENT IN OCTOBER 2002

We had a memorable Annual Day celebration in October with a variety of performances. Shri Nedumudi Venu graced the occasion as our Chief Guest. He talked to us about his interests, career and the importance of Kuttanad. He warmly praised us for our efforts to preserve and promote our culture despite being far from home. To our pleasant surprise he took a lead role in entertaining the audience with his inimitable natural flair, as an actor and singer and also displayed his skills on different percussion instruments. He wrote a group folk song, and presented it on stage with the participation of some of our members. Thus the occasion was made memorable to all those who were present. The day was filled with other cultural and entertainment programmes, which thrilled the audience - a thought provoking drama, beautiful dances, songs and disco.

AGM AND AMMA'S 80th BIRTHDAY

In March we had, as usual, the Annual General Meeting, where organisation matters were discussed and decided. Though the members of our Executive Committee had completed their three year term, they were asked to carry on for another term. The Palm Leaf acquired a new all-women editorial team, which is a very laudable achievement for our Association. It is evidence of the confident steps we are taking in our mission. As the AGM day coincided with the 80th birthday of our seniormost member, Mrs. Gauribai Menon - known to

most of us as Amma - we decided to skip the usual post-AGM cultural and entertainment presentations and join a larger gathering at the birthday celebrations.

POETRY EVENING

In May we had a very illuminating and entertaining Poetry evening, organised on the sole initiative of Dr. Ali. Alichettan is passionate about Malayalam poetry and he volunteered to organise all aspects of the evening. The response was overwhelming. Poems written by great Malayalam poets of all times - Kunchan Nambiar, Kumaran Asan, Vayalar, ONV Kurup and Kunjunni Master - were presented and recited. Though the poetry evening was organised to test the waters, every one thoroughly enjoyed the evening. We were fortunate to have had Dr. O.N.V. Kurup's daughter, Dr. Maya Kurup, recite one of ONV's poems.

One of our distinguished members, Dr. Santosh Pillai commented "We are all fortunate that we live in a corner of the world, although far away from Kerala, where we have access to such a pool of Malayalam poetry enthusiasts - guests as well as KALA members... I feel that all those poets whose poems were recited would have been proud that their works were being enjoyed several thousand miles away from the environs where they wrote them. Just imagine the pregnant moments when Vayalar, Asan and Kunchan Nambiar wrote those lines...and the atmosphere in which they wrote them...50, 100 or 250 years ago. The spirits of Asan, Vayalar, Kunchan Nambiar and others must have been hovering in the air inside the hall." Need I say any more? After the Poetry Evening, there were suggestions to host similar sessions on Malayalam novels and short stories at a future date. Thus, a new event has claimed a place in KALA's annual events calendar, and we are all eagerly awaiting for next year's event!

SUMMER WALK

In July we had the Summer Walk to Ruislip Lido in West London - thanks to Natarajan and Hema Natarajan who volunteered to organise and host the event. Until we visited the Lido, we did not realise what a beautiful picnic area it was, so close to London. The brochure for Lido states that it was created in the early 19th century when a reservoir was needed to feed the Grand Union Canal at the height of Canal era. Set in 100 acres of land, an area of 40 acres of farmland was excavated to create the Lido. Local people soon took advantage of the new facility and used the reservoir for sport and recreation. Bathing,

fishing, sailing, children's paddling and a model narrow gauge railway were added to the attractions of Lido. Though bathing and surfing are not allowed now, the Lido has a nice beach, a large woodland, and plenty of open spaces.

The group of 15 families with children of different ages took station under a large willow tree, which acted as our base camp. The start to the day was slow, perhaps in deference to the open air yoga class conducted next to our camp site. As the day got hotter and the supplies for our picnic arrived, the tempo picked up and we were all in good spirits. Those who were adventurous set off on walks around the lake and through the woods. Those of us who wanted stay closer to food and drinks ventured into playing badminton. Soon we realised that there were others who had chosen the Lido as their destination; three bus loads of primary school children arrived for their day out; followed by other groups and families. There was a good supply of soft drinks to quench our thirst on a warm summer's day. Plenty of delicious home-cooked food kept us well nourished, so that we could indulge in a more demanding game of cricket. On the whole all of us had great fun at the Lido and our group was one of the last to leave the site. Towards the end of the summer outing, as always, none of us wanted to part company, and those who had to, did so with great reluctance. The rest regrouped at Northolt, thanks again to the warm hospitality of our hosts. There we had a very interesting and animated discussion on yogic and spiritual matters followed by dinner, making the extended summer walk a very memorable day.

PROF. SUVARNA NALAPAT MEETING

In August we were fortunate to have a meeting with Professor Suvarna Nalapat, the talented and prolific writer, also a medical academic, poet and a scholar in ancient scriptures. Our thanks to Sethu and Indira Menon for making this meeting possible. Around 60 persons attended this meeting on a bright Saturday afternoon. Many of those gathered there were well known to Prof Suvarna Nalapat, either as a childhood friend or a classmate, or as a teacher-guide-philosopher, which made the atmosphere an informal and close one. Suvarna talked to us on a wide range of subjects like spirituality, scientific basis of matters as discussed in the age-old Upanishads and scriptures, and their relevance to the present day living. She also touched on astronomy and astrology, cosmic energy that is vital for giving us inspiration or motivating us to do the things we do, and music and its curative powers. A number of her publications were displayed for the benefit of the participants. To conclude the evening Suvarna recited two of her earliest poems and shared with us the circumstances which lead her to write a poem about

Death at the tender age of 8 years. Suvarna's ability to explain the most complicated matters in the simplest of languages is a rare gift, and the audience thoroughly enjoyed the evening and some of us wished that the time allocated for the meeting had been a lot longer than what was available.

KALA CRICKET MATCH

As usual we had our cricket match in Epping Forest Cricket Grounds on a Sunday. Due to the absence of Dr. Gopinath, Dr. Shashi, Preethi and Praveen, who not only hosted the event every year, but took leading interest in organising and playing in the matches, the start to the day was rather lacklustre. Initially we were apprehensive whether we would have enough players to make up two teams. When the day arrived, due to the hard work of our Convenor, Jaiprasad, we had enough people to play as well as to watch the game – members and guests. The Junior team missed its key member, Praveen. They put the Senior team to bat first. For a change the senior team batted better than expected, and scored respectably – thanks to the guest players! The Junior team mounted a spirited defence and thrashed several boundaries of fours and sixes, but the system of limited overs meant they could not beat the target. The man of the match was still the captain of the Junior team – Vijay Krishnan. The senior team won the match after consecutive losses in the previous two years. Better luck next time Juniors!

This year, the ladies also participated in a women's match. The two teams were made up of players of different ages and levels of skill, which made the game exciting for all. Both teams fought valiantly. It was suggested that there should be a ladies' match every year, and that too with a better time slot. The day ended with food tasting – a variety of dishes in Kerala style! The weather was on our side that day.

GARDEN PARTY

As in the previous years a Garden Party was organised at our President's house on 13th September where most of our members and their friends and children congregated. The party was a great success due to several reasons. The weather was fantastic, even though it was the middle of September and the previous week had been wet and cloudy. Again there was a feast of Kerala style food items, reminiscent of the dishes served at Onam. On this occasion Dr. N. Gopalakrishnan, author and scientist of the Indian Institute of Scientific Heritage, Thiruvananthapuram gave a brief talk to the Young members about India's cultural heritage.

AN EVENING WITH DR. GOPALAKRISHNAN

On 14th September we again gathered to meet and listen to Dr. N. Gopalakrishnan, in the Orbital Hall in Watford. It

was a very interesting session, listening to Dr. Gopalakrishnan's discourse on scientific and spirituality subjects. He spoke for about four hours on topics relating to Indian heritage, India's contributions to science from Vedic times, broadly divided into four areas of Indian spirituality - Indian Cultures and Rituals, Vedic Literature, Indian Heritage on Science and Technologies. He pointed out the references to the solar system, gravity, astronomy, which have been subsequently established by modern scientific research. He delved into age-old rituals and practices in daily life, and their scientific basis, and emphasised the need to preserve those positive practices for the welfare of humanity, as they are directly related to the timeless Indian Heritage. Even though the subjects covered in the talk were varied and intense, the audience thoroughly enjoyed them. This was followed by an equally enjoyable home-cooked dinner provided by some of our very devoted member-volunteers.

PALM LEAF

KALA's publication, the Palm Leaf, was published on schedule. Readers have appreciated its ever improving quality. Thanks to the Editorial Board, whose members have devoted a lot of time and effort to bring out the publication on schedule and maintain its quality. We are happy to see that more and more members and their children are contributing to the magazine. Venu Prabhakaran, who held the onerous position of Editor for the last three years has decided to resume some of his academic pursuits and has handed over reins to a new

team. Geetha Menon and Lekshmi Krishnan, joined by Shantha Krishnamurthy have taken over the editorial and publishing responsibilities.

KALA LIBRARY

Our library has been functional for over a year, under the charge of the Librarian, Dr. Manoj Kumar, with two co-ordinators helping him in London.

YOUTH COORDINATOR AND ACTIVITIES

Youth Members have shown increasing interest in our activities is due to the efforts put in by the Youth Coordinator. At the last AGM, Preethi Gopinath stepped down after holding this challenging position for her complete term of three years alongside her busy study commitments. She deserves a big Thank You for all her work to motivate the Youth Members to take part in our activities. Now she has passed on the baton to a new team.

It is encouraging that more and more like-minded families are expressing interest to be part of KALA. Our self-imposed rule places a ceiling on the admission of new members every year, which means there is a waiting list. However, we can take satisfaction in knowing that KALA is contributing to the enjoyment and encouragement of arts and culture far away from home. On the whole, this year has been a hectic but successful one, filled with so many events and meetings. Bravo!

Womanhood in Ancient India

Mrs Gauri Menon

Pitā rakshatī kōumāre
Bhartā rakshatī yōwvane
Putrā rakshatī vārdhakye
Na stree swātamtryam arhatī

A woman leads her entire life protected by her father in childhood, by her husband in youth and by her sons in old age and is not to earn her own livelihood.

This saying is often quoted to establish that in ancient days there was no freedom for women in India and instead what existed was total male domination. Manu, the great law giver of ancient India, says these words in his famous work *Manusmriti*. In fact, the word *swātamtryam* occurring in the last line has a dual meaning. Taken as an entire word, it means 'Freedom'. However,

when split into two parts as *swa*, meaning own, and *tantram*, meaning livelihood, the word takes another meaning altogether. Perhaps, in the bygone days, the concept of a woman earning her own livelihood was considered undignified or not safe.

The word *Vanita* in Sanskrit means 'woman' – someone who needs *avanam* or protection and respectability. Interestingly in the epic *Rāmāyanā*, Rāma's wife Seetha, quotes these very lines to convince her husband that she has every right to be with him always, whether in the palace or in the forest (*Vālmeeki Rāmāyanā*, *Ayōdhya Kānda*, 29th sarga, 18th stanza). It should be remembered that in the olden days marriages took place according to the *swayamvara* system – the bride being able to choose her husband. It appears that if a woman enjoyed this freedom in such a vital matter, there must have existed a highly advanced social system

in ancient India. Women of great virtues were raised to the pedestal of goddesses in the Purânâs. Ahalyâ, Droupadi, Seeta, Târa and Mandodhari were praised as the *pancha kanyâs* or divine virgins.

Great saints like Vasishtâ, Valmeeki, Vyâsa are venerated as *rishis*. Equally well-honoured are the women saints like Maitrêyi - the wife of rishi Yatnyavalkya, Poûlomi, Devajâmi and Âpâla to mention a few *rishikas*. These were women of great wisdom and knowledge as well. Gargi was another eminent lady. It is said that she dazzled the audience at the court of King Janaka by her eloquence in oratory.

The name of the young princess, Savitri, is ever cherished. Did she not reason with Yama, the king of death, and bring her dead husband, Satyavân, back to life?

The saying goes:

Yatra nârÿastu poojyante
Ramantê tatra dêvata
Yatraî tâstu na poojyante
Sarvâs tatra abhalâ kriyâ

Roughly translated this means:

*Where women are venerated, angels rejoice
Where they are not venerated, all effort is a waste*

‘Any nation that denies adequate status and respectability to women is not a civilized nation’ – Swâmi Vivekananda

The word ‘Stree’ is an epithet for woman in Sanskrit and it means one who gives birth and becomes a mother. To everyone a woman is a mother. When she is raised to that pedestal, she lives up to it. An incident in the life of the venerable head of spirituality, Swâmi Vivekananda is worth mentioning in this context. Swâmi was always giving fiery lectures on spiritual matters, flitting from place to place. One young woman of doubtful reputation attending one of his lectures, was over-awed by the Swâmi’s radiance, although the speech meant nothing to her. It was a glorious moon-lit night when, as in a trance, the woman reached the premises of the Swâmi’s residence. Sensing the presence of someone at the door, the Swâmi opened the door. Although amazed to find a young woman as the sole visitor, the great spiritual leader was unperturbed. With folded hands

Swâmi bowed to her and uttered the following words gently – “Mother, my salutations. Here I am waiting to carry out your orders.” The miracle happened. The woman was seeing her own son! What a metamorphosis! With a face beaming with motherly love, the woman retraced her steps.

How does the Supreme Reality appear to His devotee?

Mâtru dêvo bhava
Pitru dêvo bhava
Âchârya dêvo bhava
Athidhî dêvo bhava

A devotee sees God in his mother, father, *guru* and in his guest.

Âdi Sankara begins his celebrated composition *Soundarya Lahari* with these lines:

Sîva saktÿâ yuktô
Yadi bhavati sakta prabhavitum
Na che dêvam dêvo
Na khalu kusala spannitum api

It means that Siva along with *Sakthi* (Power – here it refers to his wife Parvati), is lord of everything. If otherwise this most powerful Godhead, Siva, would not be able even to stir.

‘Is there a word to describe the power of womanhood,’ asks Tulasi Das, the great devotee of Rama.

*What fire cannot burn,
What the waters of the ocean cannot dissolve,
What death cannot claim,
That and that alone is true womanhood.*

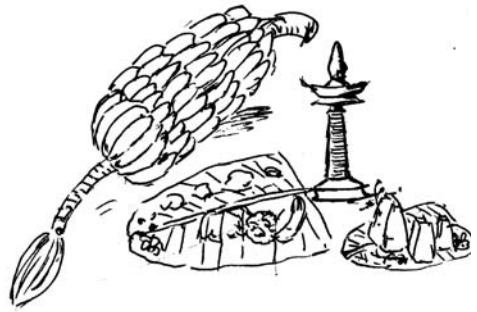
**Yâ dêvi sarva bhootêshu
Mâtru roopena samstithe
Namstasye namastasye
Namastasye namo namaha!**

To that divine Power existing in the form of mother in all movable and immovable objects, salutations to thee, salutations to thee and to thee alone

Dêvi Mahatmya

കാലം പോയ പോക്ക്

കെ. നടരാജൻ

“ഹാപ്പി ഓണം”
 “ഹാപ്പി ഓണം ടു യു ടു”
 “ഉണ്ടോ, സ്പെഷ്യൽ പരിപാടി വല്ലതും?”
 “ഏയ്, വാട്ട് പരിപാടി? ചെയ്യണം
 നാട്ടിലേക്കൊരു ഫോൺ, തനിക്കോ?”
 “നത്തിങ് സ്പെഷ്യൽ, സാധിച്ചാൽ
 വൈകീട്ട് പോണമമ്പലത്തിൽ”
 “ഉണ്ടോ സദ്യയോ പാർട്ടിയോ മറ്റോ?”
 “ഇല്ല പ്രത്യേകിച്ചേതുമേ”
 .....
 കാലം പോയ പോക്ക്
 കാണം വിറ്റും ഓണം ഉണ്ണണം
 അതന്, ഇനോ?
 വിൽക്കേണ്ട ഒന്നും, എന്നാലും.....
 ഓർത്തുപോകുന്നു അന്നത്തെ
 ഓണത്തെ, ചിങ്ങത്തിരുവോണത്തെ
 “മുത്തീ, വേണമെന്നിക്കോണത്തിന്
 കുപ്പായം പുതുതൊന്നെങ്കിലും”
 “പോയിപ്പറ, നിന്റച്ഛനോട്”
 “സുരേന്ദ്രന് കിട്ടുമല്ലോ, എപ്പോഴും”
 “പറയിക്കാതെ ചെക്കാ, എന്നെക്കൊണ്ടൊന്നും”
 “അത്തമല്ലേ നാളെ വേണ്ടേ പൂവിടേണ്ടേ?”
 “കുളി കഴിഞ്ഞെത്തുമ്പോൾ നീ
 കൊണ്ടുവാ, പൂവു നല്ലോണം”
 “വടശ്ശേരിയിൽ പോകാ “മെന്നേട്ടൻ
 “വടികൊണ്ടുവരും, കിഴവൻ, അവിടത്തെ “
 “ഉള്ളാട്ടിൽ ചെല്ലാ “മെന്നോതി ഞാനും
 “ഉള്ളപോൽ തള്ള തരും ചെമ്പരത്തിയും”
 “പാട്ടക്കാരൻ വേലു തന്ന നേന്ത്രപ്പഴം
 കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റം മികച്ച നേന്ത്രപ്പഴം”
 “പപ്പടം വാങ്ങിയോ പാലേർപ്പെടുത്തിയോ?”
 “രണ്ടുകെട്ടുണ്ടത് പോരേ, എൻ നാത്തുനേ?”
 “വറവിന് കായക്ക് മുപ്പ് ലേശം കമ്മി”
 തറവാട്ടിലമ്മയും കാട്ടി തൻ വിജ്ഞാനം
 “അത്രമതിയമ്മേ നല്ല മുപ്പുണ്ടല്ലോ”
 പുത്രൻ അനന്തുവും തൻ മിടുക്കു കാട്ടി
 “മാതോരുണ്ടാ* കുവാൻ കൊണ്ടുവാ നല്ലമൺ”
 ഓതി ഗോപിയോട് മുത്തി അതികാലേ
 മുറ്റം മിഴുകേണം ചാണകം തേക്കണം
 അറ്റകുറ്റങ്ങൾക്കോ ഇല്ലാസമയവും
 “ചെക്കനുണ്ണാനെത്തി, പൂജിച്ചോ മാതോരേ?”
 “കിട്ടീ കോടിമുണ്ട രണ്ടെനിക്കിക്കൊല്ലം
 കിട്ടിയോ ഒന്നെങ്കിലും കൂട്ടാ ചൊല്ലീ നീ”

ചക്കപ്രഥമൻ വളരെ ഗംഭീരമായി
 നക്കിത്തുടച്ചു ഞാൻ നാണം കെടുംവരെ.
 “ഊണിനു ശേഷം ഞാൻ പോകട്ടെയോ മുത്തീ
 ഓണത്തല്ല ഞാൻ കാണുവാൻ പോട്ടെയോ?”
 “ഛീ, യത് മാനുർക്ക് ചേർന്നതല്ലാ, ചെക്കാ,
 നീയത് കാണുവാൻ പോകവേണ്ട”
 പോണമെന്നിക്കെന്ന് വാശി ഞാൻ കാട്ടവേ
 “ഓണത്തല്ലത് നിൻ പുറത്തായേക്കും”
 “ന്യൂ തിയേറ്ററിൽ വരുന്നോ നീ ശങ്കരാ
 ഓണം നാളിന്നൊരു നല്ല സിനിമയാം”
 “മാമൻ അറിഞ്ഞെങ്കിൽ തല്ലേനിക്കു കിട്ടും
 ഇല്ലാ ഞാനില്ലായ്ക്കൊല്ലം വരുന്നില്ലാ”
 “കൈത്തറിക്കിക്കൊല്ലം നല്ല ഡിസ്കൗണ്ടിലേ”
 കൈതപ്പറവിലെ കേളു കേട്ടാൻ
 ഉണ്ടതിൽ സത്യത്തിൻ ലാഞ്ചനയെങ്കിലും
 കണ്ടെന്നു തോന്നി കളിപ്പിക്കലും
 “ഇല്ലാ ഇക്കൊല്ലത്തിൽ ഓണം വിഷുവില്ലാ
 ഏട്ടൻ മരിച്ചിട്ട് കൊല്ലവുമായില്ല”
 അങ്ങിനെ പോകുന്നു ഓർമ്മകൾ ഓരോന്നായ്

.....
 “ഹലോ.. .. ഹലോ”
 “ഹലോ ഞാൻ മാധവനാ”
 “രാവിലെ വിളിക്കാൻ പറ്റില്ലാ, ഹാപ്പി ഓണം”
 “ഹാപ്പി ഓണം ടു യു ടു”
 “എങ്ങനെ ഉണ്ടായിരുന്നു ഓണം?”
 “വൈകി, ഓഫീസീനൊങ്ങാൻ ഏറെ വൈകി”
 “സദ്യ ഉണ്ടായിരുന്നോ കേമമായോ?”
 “എന്തോകറിയൊന്ന് മാത്രം എക്സ്ട്രാ”
 “നോൺവെജ് വേണ്ടെന്നു വെച്ചുവെന്നാകിലും
 വേണ്ടെന്നുവെച്ചില്ലാ രണ്ടു സ്ഥാൾ തട്ടി
 പോണം അടുത്താണ്ടിൽ അമ്പലത്തിൽ ദൃഢം
 ഓണമല്ലേ, തിരുവോണമല്ലേ?
 ഏതായാലും ഹാപ്പി ഓണം, തിരുവോണം”
 “താങ്കൂ, ഹാപ്പി ഓണം ടു യു ടു”

* മതോർ = മഹാദേവർ തൃക്കാക്കരപ്പൻ

This is not my India....

Usha Kishore

*Who cries on the pages of history?¹
A frail old man who thought
Eeshwar and Allah were one....*

This is not my India,
This is a madhouse....
My India was one where
the crescent moon²
lighted up Diwali³ nights;
My India was one where
green and saffron met
not only on a flag;
My India was one where
Hameed was *Hameeka*⁴.
Then there was only the swish
of palm leaves in the air
and fragrance gently flew from
temple to mosque....

Until one day rage rained down
from some long-lost *Tripura*⁵ –
then my *Pinaka*⁵ had become a myth...

My bazaars burn,
my homes are ashes,
my brothers are dismembered,
my sisters dishonoured and
every morning I chant my *Gayatri*⁶
in rivers of blood –
This is not my India,
This is a madhouse....

Lightning strikes my Himalayas,
my king of mountains where
once I meditated –
fire burns in the waters
of my Arabian Sea –
my queen of seas,
where once I cast my nets –
This is not my India,
This is a madhouse....

Let me go back to Britain
Where they now let me dream
my foolish dreams of
*Eeshwar Allah tero naam*⁷!

-
1. English translation of the first few lines of Dinakar's (Hindi poet) epic poem Kurukshetra – "Kaun ro raha hai, ithihaas ke panon par?"
  2. The Muslim festival of Id is celebrated with the rise of the crescent moon
  3. Hindu festival of lights
  4. Malayalam Muslim dialect, broadly translated as 'brother Hameed'
  5. Indian myth. Tripura was a demon satellite city that was destroyed by the Hindu god, Shiva, who burnt it down with an arrow from his bow, Pinaka
  6. Hindu prayer
  7. Translated as 'Eeshwar and Allah are the names of the same God' and refers to Mahatma Gandhi's vision of Hindu-Muslim unity